

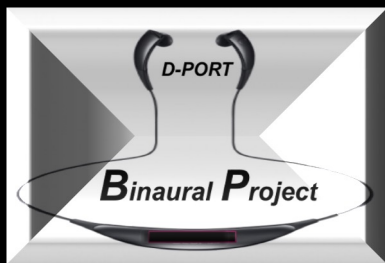
S. *VS* T.

Όταν ο Σιντ (Βίστους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία.

S. V. T.

3D theater

Ξέρετε τι σημαίνει *Binaural sound*;
Στα καθ' ημάς:
Διακουστικός / Δίωτος / Αμφιωτικός ήχος;

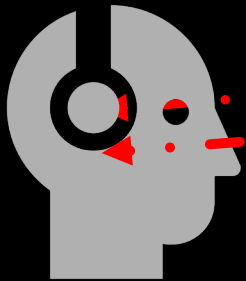
Όταν ο Σιντ (Βίσσιους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσίω

Αμφιωτική Ακρόαση

Οι θεατές παρακολουθούν την παράσταση όπως σε κάθε άλλη περίπτωση, με τη διαφορά ότι ο ήχος ακούγεται διασκευασμένος απ' τα ακουστικά μέσω των ακουστικών απ' τα ειδικά διαρρυθμισμένα τάμπλετ. Η αίσθηση είναι μοναδική καθώς ο θεατής νιώθει ότι βρίσκεται στη σκηνή και συμμετέχει στα δρώμενα.

Το έργο αποτελεί μία θεατρική παράσταση
«Αμφιωτικού ήχου»

Απόδοση μέσω ακουστικών
συνδεδεμένων με τάμπλετς

Μετάδοση μέσω Wi Fi

Αμφιωτικά μικρόφωνα τοποθετημένα
στους ακουστικούς πόρους
των ηθοποιών

S. V. T.

Η Παράσταση

3D theater

Για την διευκόλυνση σας:

- Ο τίτλος: «Όταν ο Σιντ συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία» θα αναφέρεται σαν: «Παράσταση».
- Η τραγωδία «Οιδίπους τύραννος» θα αναφέρεται σαν: «Τραγωδία»
- Ο/η Τειρεσίας παίζεται από γυναίκα ηθοποιό και χάριν συντομίας θα αναφέρεται σαν: ο Τειρεσίας

Όταν ο Σιντ (Βίσιους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία.

Ο Σιντ τον Τειρεσία!!! Είναι δυνατόν;
Φυσικά... γιατί και οι δύο είναι πάντα επίκαιροι.

Είσοδος κοινού

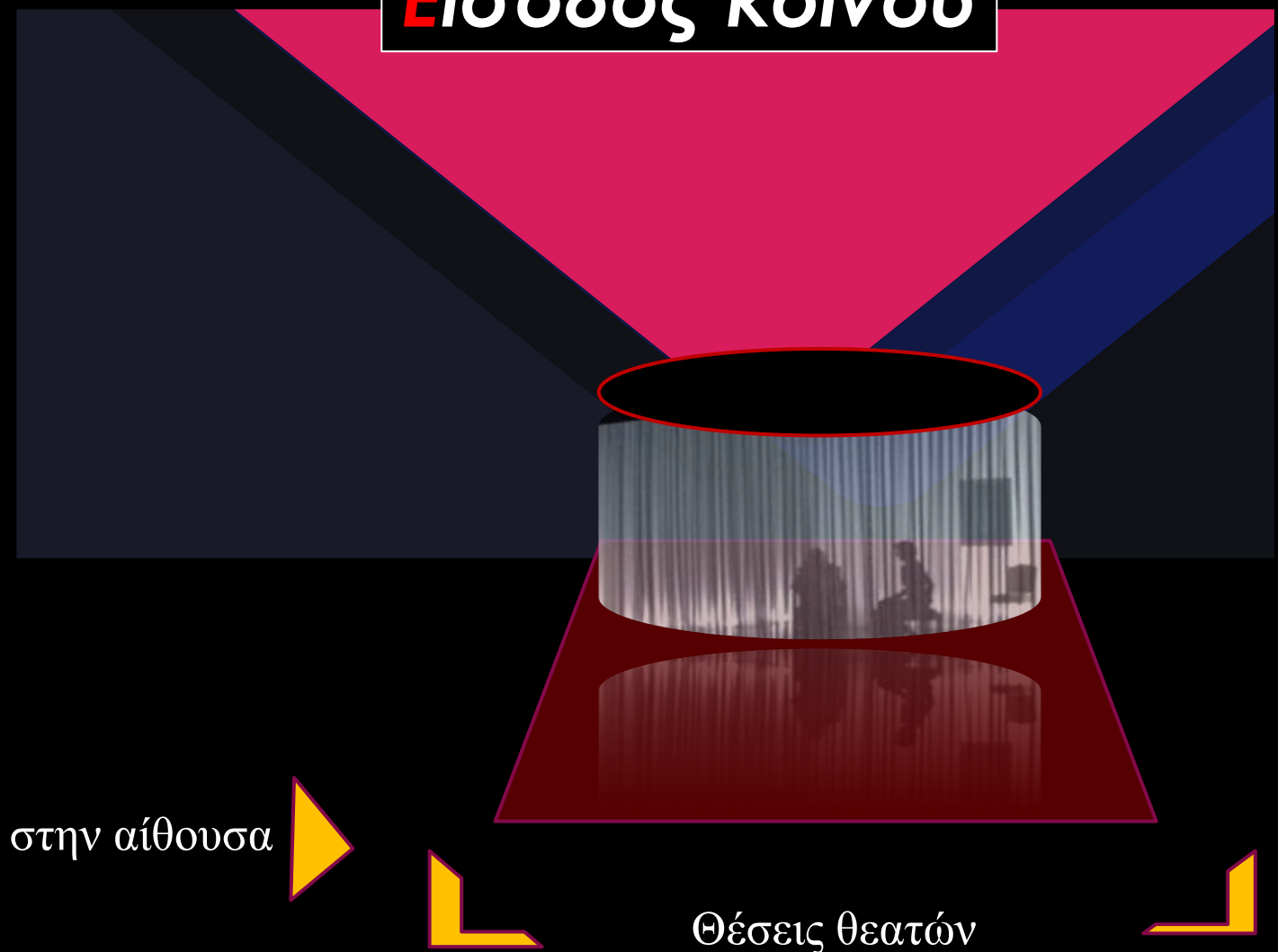
Οι θεατές παίρνουν τα τάμπλετ και βάζουν τα ακουστικά.

Εισέρχονται στην αίθουσα

Θέσεις θεατών

- Πριν από την είσοδο και με την επίδειξη της ταυτότητας, οι θεατές παραλαμβάνουν ένα προρυθμισμένο τάμπλετ με τα ακουστικά του.
- Στην αίθουσα τα φώτα είναι χαμηλά και από τα ακουστικά ήδη έχει αρχίσει να ακούγεται η **τραγωδία** «Οιδίπους τύραννος», (Στίχος 300, όταν μπαίνει ο Τειρεσίας). Ο ήχος στα ακουστικά είναι συγκεχυμένος και έρχεται από την κατεύθυνση της σκηνής. (3D)
- 5' πριν απ'την έναρξη της παράστασης, στις οθόνες των τάμπλετ εμφανίζεται το πρόγραμμα (συντελεστές, οδηγίες, εισηγήσεις, κλπ.)
- 1' πριν την έναρξη, πάντα από τα ακουστικά, ακούγεται μία σιδερένια πόρτα να ανοίγει και να κλείνει. Βήματα με αντίλαλο και από το βάθος πλησιάζουν προς τη σκηνή και μετά σταματούν. Συγχρόνως σε πρώτο πλάνο ακούγεται ο ηθοποιός που παίζει τον Μάντη Τειρεσία να προβάρει τις ατάκες του.

(Στίχοι 330 – 331, όπου οι λέξεις του Τειρεσία δεν αποκαθιστούν την επικοινωνία ανάμεσα σε αυτόν και τον Οιδίποδα.)

S. V. T.

1η πράξη

Το έργο διαδραματίζεται σ' ένα θέατρο στη Νέα Υόρκη τη δεκαετία του '70

Ο Σιντ μπαίνει στα παρασκήνια
και συνομιλεί με τον
Τειρεσία

Κύριοι ρόλοι: Σιντ Βίσιους, *Μάντης Τειρεσίας
Δεύτεροι ρόλοι: Οιδίπους Τύραννος, Ιοκάστη, Κρέων

Θέσεις θεατών

Τα φώτα σταδιακά ανάβουν. Ο θεατής βλέπει τα παρασκήνια από την **τραγωδία**, «Οιδίπους τύραννος». Στο βάθος μια οθόνη από κρόσσια που αποτελεί το πίσω μέρος του ντεκόρ της **τραγωδίας** που υποτίθεται ότι παίζει κανονικά μπροστά. Τα σώματα των ηθοποιών προβάλλονται σαν θέατρο σκιών επάνω στην οθόνη.

Ένας προβολέας φωτίζει διακριτικά τον ηθοποιό που υποδύεται τον Τειρεσία, να κάθεται σε μια αναπηρική καρέκλα και να κλείνει τα μάτια του με γάζα καθώς περιμένει να έρθει η στιγμή να μπει στην παράσταση.

Σ' αυτό το σημείο, -πάντα από τα ακουστικά-, ακούγονται έντονα τα βήματα του Σιντ που πλησιάζει από πίσω τον Τειρεσία. Η είσοδός του θα ταραξεί την ηρεμία και την αυτοσυγκέντρωσή του.

Ο Σιντ κάτω από την επήρεια ουσιών, θα έχει μια «στοχευμένη ασυνεννοησία» με τον ανεξερεύνητο αλλά πάντα στοχαστικό Τειρεσία, ο οποίος του συστήνεται σαν **Μάντης** που σε λίγο θα βγει στην σκηνή, προκαλώντας το χλευασμό του Σιντ.

Η συζήτηση, που ξεκινάει σαν αντιπαράθεση, καταλήγει σε αδιέξοδο. Κανένας από τους δύο άλλωστε δεν δείχνει πραγματικό ενδιαφέρον για το ποιος είναι και τι λέει ο άλλος. Απλώς και οι δύο έχουν την ανάγκη να μιλήσουν.

Λέξεις - κλειδιά οδηγούν το διάλογο σε δύο παράλληλα σύμπαντα, που όμως θα έχουν φτιάξει στο τέλος της πρώτης πράξης έναν κορμό με φαινομενικά ετερόκλητες ιδέες. Η συζήτηση σταματά διότι ο Τειρεσίας μπαίνει στη σκηνή της Τραγωδίας.

Εδώ τελειώνει και η 1η πράξη. Τα φώτα κάνουν fade out και αμέσως ξανανοίγουν.

Ενώ η «τραγωδία» συνεχίζεται
θα διακοπεί από την είσοδο
του Σιντ

Θέσεις θεατών

Με το άνοιγμα των προβολέων μεταφερόμαστε στο εμπρός μέρος του ντεκόρ. (Που ο θεατής έβλεπε στην πρώτη πράξη από την πίσω του πλευρά.)

Για 5' ο θεατής βλέπει την συνέχεια της **τραγωδίας**. Εντελώς απροσδόκητα, ο Σιντ μέσα από τα κρόσσια του ντεκόρ πετάγεται στη σκηνή φορώντας στην πλάτη το μπάσο του.

Πηγαίνει προς τους θεατές και τους κάνει νόημα να βγάλουν τα ακουστικά. Όταν τα βγάλουν, ανακαλύπτουν ότι η **τραγωδία** είναι μαγνητοφωνημένη. Οι ηθοποιοί συνεχίζουν να κινούν τα χείλη τους σαν βουβός κινηματογράφος ενώ η **τραγωδία** -παράλογα- συνεχίζει.

Ο Σιντ με προβοκατόρικο ύφος, καλεί το κοινό να μην χάνει το χρόνο του με το να ακούει τον σακάτη τον Τειρεσία. Προκαλεί και κοροϊδεύει διαλύοντας την παράσταση. Την ίδια ώρα όμως δίνει την δικιά του παράσταση που είναι γοητευτική και συγχρόνως ενοχλητική· δηλαδή αυτό που ήταν ο Σιντ. Τραγουδάει, παράφωνα όπως πάντα, το **My Way**.

Ο Τειρεσίας τελείως κυνικά βρίζει τον Σιντ και του λέει να ξεκουμπιστεί από τη σκηνή. Εκείνος συνεχίζει να προβοκάρει. Ο Τειρεσίας θολωμένος του επιτίθεται ενώ ο Σιντ βγάζει ένα μαχαίρι και προσπαθεί να τον μαχαιρώσει. Στο τέλος, κατορθώνει να αυτοτραυματιστεί.

Εδώ κλείνουν άτσαλα τα φώτα (σαν κάποιος να τα έκλεισε βεβιασμένα) και τελειώνει απότομα η δεύτερη πράξη.

S. V.T.

3η πράξη

Το πάρτι (3η πράξη) μεταδίδεται
βιντεοσκοπημένα μέσα από
τα τάμπλετς των θεατών

*Σε αυτήν την πράξη καλούνται οι θεατές να ξαναφορέσουν τα ακουστικά τους.
Αμέσως, μέσω του τάμπλετ πια, συνεχίζεται η παράσταση κινηματογραφημένη.*

Η σκηνή θα είναι γυρισμένη σε μονοπλάνο, POV του Σιντ. Η ματιέρα θα προσομοιάζει με φιλμ των 16μμ που χρησιμοποιούσε ο Άντι Γουόρχολ στα φιλμ καταγραφής της λεγόμενης «σχολή του underground» στη Νέα Υόρκη.

Το πάρτι διαδραματίζεται μέσα σε δωμάτιο του ξενοδοχείου Chelsea που βρίσκεται απέναντι από το θέατρο. Ο κόσμος έχει πάρει ναρκωτικά και υπάρχει έντονη η κουλτούρα της νέας Υόρκης της εποχής των '70s.

Ανάμεσα σε πεταμένα κορμιά, φιλιά και καπνούς, ο Σιντ βλέπει το ντίλερ του. Όμως η παραμορφωμένη οπτική από τα ναρκωτικά, τον κάνει να τον βλέπει με την μορφή του Τειρεσία. Καταλαβαίνει ότι την έχει πέσει στην μαστουρωμένη Νάνσυ, την κοπέλα του. Την τραβάει και την πάει σε μια άκρη του δωματίου. Λογομαχεί μαζί της, καθώς την ζηλεύει. Την γδύνει και εκείνη μένει με το εσώρουχο. Ο ντίλερ (Τειρεσίας) τους κοιτάζει αγριεμένος. Η Νάνσυ παρακαλεί το Σιντ να την σκοτώσει. Του λέει «άλλωστε γι' αυτό σου χάρισα το μαχαίρι... ..ήρθε η ώρα.» Ο ντίλερ τους πλησιάζει απειλητικά. Η μουσική δυναμώνει. Ένα μέρος από τους θαμώνες σηκώνεται και χορεύει αλλά συγχρόνως μπαίνουν μπροστά στο φακό και δεν βλέπουμε τελικά ποιος από τους δύο θα σκοτώσει την Νάνσυ.

Τα τάμπλετ σβήνουν.

S. V. T.

4η πράξη

Παρακολουθούμε το τέλος της
Τραγωδίας.
Ο Σιντ μπαίνει στα παρασκήνια
και συνομιλεί με τον Τειρεσία.

Θέσεις θεατών

Παρακολουθούμε τα τελευταία λεπτά από την **τραγωδία**. Οι ηθοποιοί υποκλίνονται στους θεατές δημιουργώντας σύγχυση καθώς *(οι θεατές)* νομίζουν ότι η παράσταση έχει τελειώσει. **Η κουρτίνα από κρόσια γυρίζει** και βρισκόμαστε στα παρασκήνια όπου έχουν ανάψει τα φώτα πρόβας. Οι ηθοποιοί φεύγουν προς τις εξόδους ενώ ο Σιντ μπαίνει γεμάτος αίματα. Δείχνει εξαντλημένος και αντιμετωπίζει με αδιαφορία τον επίσης καταβεβλημένο Τειρεσία. Ο Σιντ του λέει ότι τελικά είχε δίκιο... «η ζωή είναι ένας φόνος» και γι' αυτό ανέβηκε στο απέναντι διαμέρισμα και «απελευθέρωσε» την Νάνσυ. Ο Τειρεσίας, πιστεύει ότι είναι αυτός που παρέσυρε τον Σιντ στην δολοφονία της Νάνσυ και αναλογίζεται τις ευθύνες του. Ο Σιντ όμως του δίνει να καταλάβει ότι έτσι κι αλλιώς θα γινόταν ο φόνος. Ο Τειρεσίας του απαντά ότι η «τραγική μοίρα» έβαλε με το χέρι της ώστε η ρητορική της αντιπαράθεσης να αξιοποιηθεί και από τους δύο...

Ο Σιντ, σε μία συναισθηματική έκρηξη, τον αγκαλιάζει και τον γεμίζει αίματα. Ο Τειρεσίας του λέει, βγαίνοντας πια από το ρόλο και μιλώντας νατουραλιστικά ως ηθοποιός, «*καλά ηλίθιος είσαι; με λέρωσες ρε!*», και συνεχίζει λέγοντας ότι η παράσταση τελείωσε -όπως κάθε βράδυ- και πρέπει να πάνε να πλύνουν τα αίματα γιατί απέναντι γίνεται ένα πάρτι και πρέπει να μην το χάσουν. Φεύγουν απ' τη σκηνή προς τα καμαρίνια. Σβήνουν τα φώτα.

ΤΕΛΟΣ

"Η δημιουργία και η καταστροφή, είναι οι δύο πιο εκκεντρικές ιδέες στην ιστορία.»

Αιμίλιος Καστοριάδης

Νάρκισσος; Δολοφόνος; Αμόρφωτο γουρούνι; Ή η απόδειξη της ουτοπίας ενός αιώνα που έφυγε; Μήπως ο Σιντ τελικά μας πέταξε στα μούτρα όλα τα παιχνίδια της ζωής που θα θέλαμε να έχουμε παίξει και ποτέ δεν είχαμε το κουράγιο να το κάνουμε; Τα ερωτηματικά και οι απαντήσεις για το ποιος ήταν πραγματικά ο Σιντ νομίζω ότι είναι τελικά περιττά. Ήταν αυτός που έδειχνε κι αυτό που διηγούνται οι στίχοι των Sex Pistols.

Νομίζω μια φράση από ένα τραγούδι τους, τα λέει όλα:

«Είμαι αντίχριστος, είμαι αναρχικός, δεν ξέρω τι θέλω αλλά ξέρω πώς θα το πάρω....»

- Η σχέση του με την βία και το θάνατο μήπως ήταν ακόμα ένα δημοσιοσχετίστικο κόλπο για να τραβάει το ενδιαφέρον; Ίσως...
- Τον θάνατο τον επιζητούσε; Ναι... χωρίς όμως αναγκαία και να τον ψάχνει.
- Θα τον έλεγε κάποιος αυτοκαταστροφικό; Μα ήταν.
- Θα τον έλεγε εγωιστή; Φυσικά.

Ήταν όλα και τίποτα. Τίποτα και όλα. Μαρξιστής, φασίστας, ομορτοουνιστής, σεξ-σίμπολ, ναρκομανής, νάρκισσος και τελικά ένα απλό παιδί γεμάτο ανασφάλειες, παιχνιδιάρικο, ερωτευμένο με το θάνατο και την Νάνσυ.

Στο έργο ο Τειρεσίας εμφανίζεται και με τα δυο του φύλα. Ανάλογα με τις δραματουργικές/ σκηνοθετικές ανάγκες, παρουσιάζεται σαν άντρας ή γυναίκα. Ο ρόλος παίζεται από γυναίκα ηθοποιό που το αριστερό της μισό είναι άντρας (με body painting) και το δεξί γυναίκα.

Ο παραλληλισμός και η αντιστοίχιση της τραγωδίας, με το δραματουργικό πλαίσιο που θέλουμε να δημιουργήσουμε, δεν κινείται μόνο σε λεκτικό επίπεδο αλλά εμβαθύνει στην πλοκή και τις καταστάσεις που καθορίζουν την τραγωδία του Σοφοκλή.

Σαν παράδειγμα:

Στην τραγωδία «Οιδίπους Τύραννος», ο Τειρεσίας παραμένει σιωπηλός μπροστά στον Οιδίποδα και δεν ξεστομίζει τι πραγματικά σκέφτεται.

Στην πρώτη πράξη, (της δικιάς μας παράστασης), ακολουθείται η γραμμή της τραγωδίας . Ο Τειρεσίας δεν απαντά στον Σιντ. Αργότερα ο μεταξύ τους διάλογος δεν αποκαθιστά την επικοινωνία και τελικά τους οδηγεί σε σύγκρουση. Η εμμονή του Σιντ – (Οιδίποδα) που θέλει να μάθει πώς να εξολοθρεύσει το κακό θα αναγκάσει τον Τειρεσία, έμμεσα και αλληγορικά, να του προτείνει λύσεις που εκείνος όμως θα της παρερμηνεύσει και τελικά θα τον οδηγήσουν στην αυτοκαταστροφή – (Δολοφονία της Νάνσυ).

Στο έργο αντιπαρατίθεται:

- **Η ετερόκλητη, μπρουτάλ** προσωπικότητα του Σιντ με την κυβιστικά ορισμένη ταυτότητα που έχει δώσει ο τραγικός ποιητής στον Τειρεσία.
- **Η οξυδερκής τυφλότητα** του Σιντ με την τυφλότητα που μεγέθυνε την οξυδέρκεια του Τειρεσία.
- **Η μαντική ικανότητα** του Τειρεσία να δει και να προλέγει τα μελλούμενα για τον Σιντ, θα συναντήσει την ουτοπική προσωπικότητα του Σιντ, που σαν σύγχρονος «Μάντης Τειρεσίας» προλέγει, στο τέλος του αιώνα που φεύγει, τα μελλούμενα για τον αιώνα που έρχεται.
- Ο Σιντ αρνείται τη συζήτηση για τον θεό αποκλείοντας το θείο και την παρεμβολή του στα ανθρώπινα δρώμενα δηλώνοντας αντίχριστος. Αντίθετα ο Τειρεσίας προλέγει τα μελλούμενα επικαλούμενος ότι, *«οι Θεοί προλέγουν και κατευθύνουν τα γεγονότα κι έτσι -ως αποτέλεσμα- οι άνθρωποι υλοποιούν τα σχέδια των Θεών»*.
- **Τα φρικτά πεπραγμένα** του Σιντ ο Μάντης δεν διστάζει να τα ξεστομίσει καθώς είναι τυφλός αλλά συγχρόνως διορατικός σε ό,τι αφορά τα δεινά. Οι λέξεις του Τειρεσία δεν αποκαθιστούν την επικοινωνία ανάμεσα σ' αυτόν και τον Σιντ. Αντίθετα δεσμεύουν το νου, βάζουν φραγμούς και στεγανά, οδηγώντας σε συγκρούσεις.

Στο κέντρο αυτού του θεατρικού έργου στρογγυλοκάθεται ο Τειρεσίας· γύρω του, σαν τρελαμένη πυξίδα, περιστρέφεται ο Σιντ. Πρόθεσή μας είναι να οδηγήσουμε τον θεατή στην «Τραγική του ειρωνεία», όπου στο τέλος της παράστασης οι εντονότερες και αμφίδρομες συναισθηματικές παλινδρομήσεις θα κάνουν τις αθηρωματικές του πλάκες να αποκολληθούν από τις αρτηρίες με πάταγο. Η θυελλώδης συνάντηση ανάμεσα στον Σιντ και τον Τειρεσία θα επαναφέρει κριτικά, ανατρεπτικά, ακατάστατα και απρόσμενα την αέναη πάλη ανάμεσα στο χθες, στο σήμερα και το αύριο, υποχρεώνοντας τον θεατή να **μην** καταλήξει σε κάποιο απτό συμπέρασμα, (ηθικό ή άλλο.)

Και οι διάλογοι;

ΣΙΝΤ: Βούλωσέ το σκοτεινό χούφταλο

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Οι λέξεις σου με σαστίζουν

ΣΙΝΤ: Νιώσε το. Τώρα σε κρατάω από τ'αχамνά

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Χάνω την γονιμότητα μου

ΣΙΝΤ: Σου βγάζω το κωλόπανο απ' τα μάτια για να καούν από το φως

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Με τυφλώνεις... για άλλη μία φορά...

(Αποφασιστικά). Τώρα ήρθε η σειρά μου!!!. Σου σπάω το μπάσο και σε πνιγώ με τις χορδές του

ΣΙΝΤ: Μου αφαιρείς τη δύναμη

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Σου σκίζω τα μάγουλα και πετάω στα σκουπίδια τις παραμάνες

ΣΙΝΤ: Όχι αυτό... Σταμάτα, σταμάτα. Όχι τις παραμάνες... με αφήνεις άοπλο...

Σε μια εποχή πολυδιασπαστική, με τη συγκεκριμένη οπτικοακουστική θεώρηση, θα ευνοήσουμε την παρατηρητικότητα του θεατή, τοποθετώντας τον στο κέντρο της δράσης.

Οι καλλιτεχνικές αναζητήσεις θα μετατρέψουν αυτό το σύνθετο ακουστικό–οπτικό θέαμα σε στοχαστική αναζήτηση, συνδιαμορφώνοντας με το θεατή έναν πλοηγό κατάδυσης στον απόκρυφο και σκληρό κόσμο της αμφισβήτησης.

Οι εμμονικές τάσεις των ηρώων με την σκληρή, (και ίσως) δολοφονική πεζότητα, θα αντηχήσουν στους εγκεφαλικούς νευρώνες του θεατή σαν «διωτικός» ηχητικός καμβάς, υποχρεώνοντάς τον, είτε να πετάξει τα ακουστικά αγανακτισμένος από τις δυσοίωνες αλληγορίες, είτε να εμβαθύνει στις αδιάκριτες, και ενίοτε προκλητικές, αναζητήσεις της παράστασης.

Πρόθεσή μου είναι ο συνδυασμός εναλλακτικών μορφών τέχνης να επηρεάσει το ονειροθεατρικό τμήμα του εγκεφάλου του θεατή, καθιστώντας τον **κύριο μέρος της δράσης**. Μέσα απ' αυτό το λεκτικό, πανσπερμικό παραλήρημα, που θα κινείται στον σκληρό, αδιάφανο, καταστροφικό κόσμο του Σιντ και σε αντίστιξη με τον εθιμοτυπικό Τειρεσία, ο θεατής θα γίνει κοινωνός ενός δράματος που εξελίσσεται σαν μία αέναη μάχη ανάμεσα στο παλιό και στο καινούργιο καθώς και στο καινούργιο που γίνεται παλιό.

H Art director*Κική Πίττα*

Το σκηνικό θα είναι επιβλητικό, απλό, αλλά όχι απλοϊκό, για να υπηρετήσει αυτήν την σύγχρονη παράσταση. Η οθόνη θα αποτελείται από κορδόνια που κρέμονται από την οροφή και αναπτύσσεται σε ημικύκλιο (180°). Στο πρώτο μέρος οι σκιές των ηθοποιών – χορευτών, Οιδίποδα, Κρέοντα και Ιοκάστης, μεγεθύνονται ή μικραίνουν ανάλογα με την απόστασή τους από τους προβολείς.

H light director*Κατερίνα Μαραγκουδάκη*

Παράσταση μέσα στην παράσταση, θέατρο σκιών, κάμερα γυρίσματος με παραμορφωτική οπτική στο Point of view των ηρώων, φώτα πρόβας, ρομποτικά και νέον, ηχητικά και φωτιστικά effects.

Πρόκειται για ένα ιδιαίτερο εγχείρημα μιας φωτιστικής παλέτας σε συνδυασμό με σύγχρονα τεχνολογικά μέσα.

H Χορογράφος*Τρις Κάραγιαν*

Πώς νοείται η ενσωμάτωση του Χορού ως μια επιθυμία επαναπροσδιορισμού αυτής της παράστασης; Με την αποδέσμευση της μορφής από τη σκιά της, οι χορευτές θα εναρμονίσουν και θα ενσωματώσουν, σε αυτό το σύγχρονο χορόδραμα, το κοσμοϊστορικό γίνεσθαι της τραγωδίας με την Αβανγκάρντ κουλτούρα της Νέας Υόρκης.

Σκηνοθεσία: Δημήτρης Αρβανίτης
Κείμενο: Αλέξης Σταμάτης
Art Direction: Κική Πίττα
Φωτισμοί – Δ. Φωτογραφίας: Κατερίνα Μαραγκουδάκη
Χορογραφία: Ίριδα Κάραγιαν
Κοστούμια: Κική Πίττα
Creative sound design : Αναστάσιος Κάτσαρης
Διεύθυνση παραγωγής: Μιχάλης Δασκαλάκης
Executive producer: Αγγελική Παρδαλίδου

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Πρόθεσή μας είναι η αναζήτηση και ανάδειξη νέων ταλέντων που θα πλαισιώσουν τον ρόλο του/της Τειρεσία που θα παιχτεί από έμπειρη και καταξιωμένη ηθοποιό.

Με τους συντελεστές έχουμε υπογράψει σχετικά ΜΟΥ.

Οιδίποδας: **ανάλογα με τον χρόνο τέλεσης παραστάσεις**
Σιντ Βίσιους: **από ακρόαση**
Ιοκάστη: **από ακρόαση**
Κρέων: **από ακρόαση**
Νάνσυ: **από ακρόαση**
Χορός : **τρία άτομα από ακρόαση**

Η εταιρεία D-Port χρηματοδοτήθηκε το 2015 από τα ευρωπαϊκά προγράμματα για την απόκτηση τεχνογνωσίας και την εξέλιξη ανάλογης τεχνολογίας, για την εφαρμογή του «*Αμφιωτικού ήχου*» σε αμιγώς θεατρικές παραστάσεις καθώς και σε εικαστικά δρώμενα. Η έρευνα και η εξαγωγή συμπερασμάτων είχε διάρκεια τριών ετών και αποπερατώθηκε με επιτυχία.

Μέσω αυτής της χρηματοδότησης πειραματιστήκαμε και ολοκληρώσαμε μία σύνθετη ηλεκτρονική πλατφόρμα για την χρήση του «*Αμφιωτικού ήχου*» για πολλαπλές χρήσεις. Κατόπιν αναζητήσαμε θεατρικό έργο που θα μπορούσε να είναι συμβατό, έστω και με μετατροπές, ώστε να ανεβάσουμε μια παράσταση που θα συνοδευόταν από ένα εικαστικό δρώμενο συμβατό με τον *Αμφιωτικό ήχο*. Το εγχείρημα αποδείχτηκε ότι ήταν πολύ πιο δύσκολο από ότι αρχικά φαινόταν, κυρίως στην εύρεση κατάλληλου θεατρικού έργου. Με επιμονή και υπομονή και μετά από αλλεπάλληλες απορρίψεις διαφόρων προτάσεων, είμαστε στην ευχάριστη θέση να έχουμε ολοκληρώσει την πρόταση με τίτλο:

Όταν ο Σιντ (Βίσιους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία

Πιστεύουμε ότι δραματουργικά, εικαστικά και σε τεχνικό επίπεδο, είμαστε έτοιμοι να υλοποιήσουμε αυτό το μικτό θεατρικό Project.

3D theater

Décor
mood board

Σκηνή

mood board

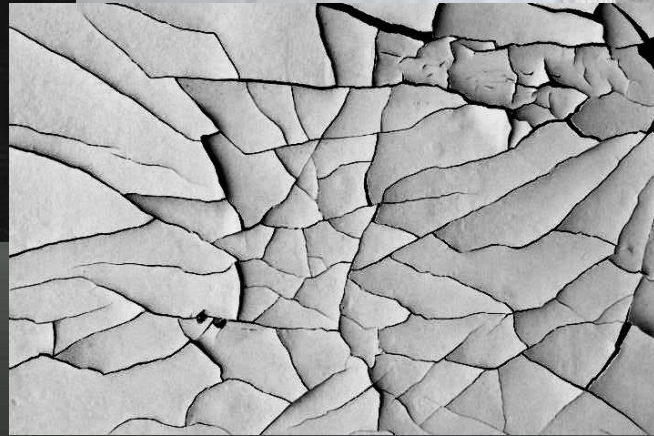
Παρασκήνια

mood board

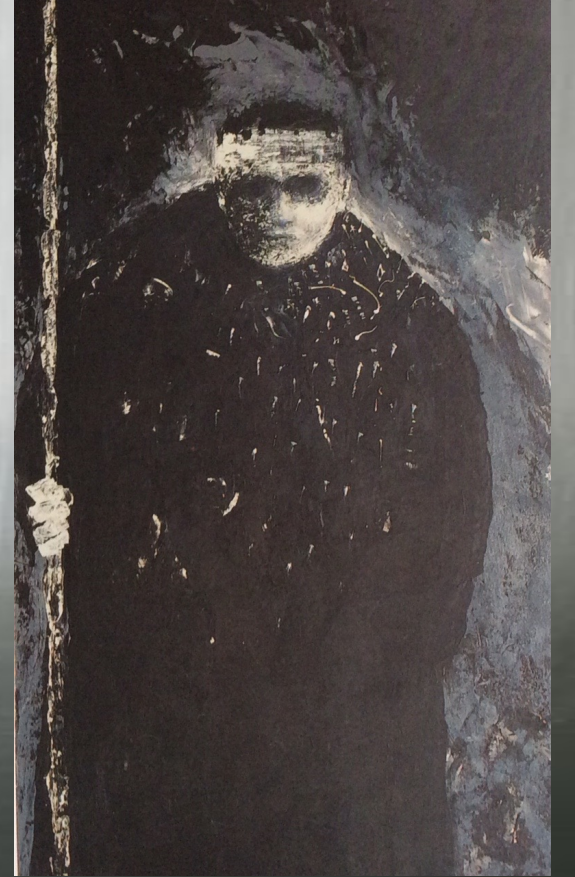

Σκηνή

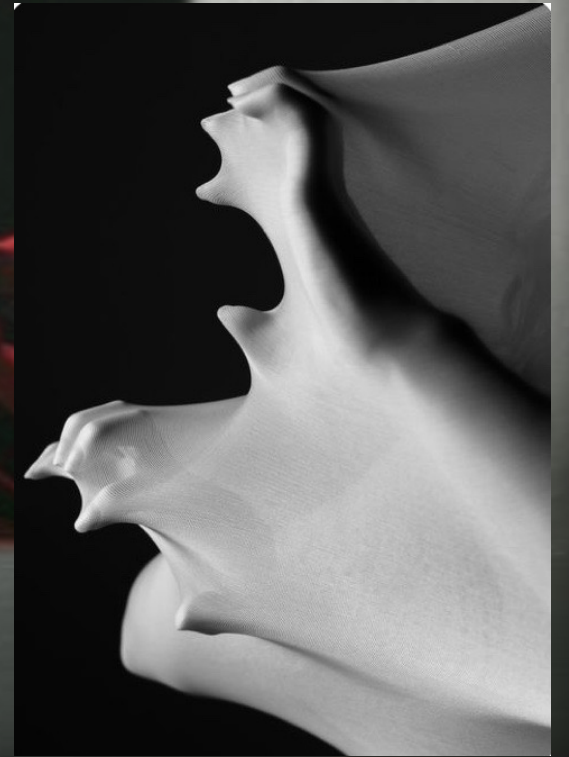
Κοστούμια
mood board

Η πρόταση μπορεί να πλαισιώνεται από μία 3-D εγκατάσταση που θα λειτουργεί συμπληρωματικά με την παράσταση, τοποθετημένοι στο φουαγιέ του θέατρου (ή σε οποιονδήποτε άλλο παραπλήσιο χώρο).

Ο Δημήτρης Αρβανίτης έχει συλλέξει και τροποποιήσει βιομηχανικά αντικείμενα τα οποία ήταν απαξιωμένα δίνοντας τους μία νέα ζωή.

Παραδείγματα χάριν:

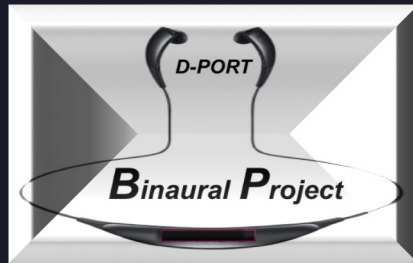
- Μία τρόμπα βενζίνης του 60, έχει μετατραπεί σε λειτουργικό **Diesel Bar**.
- Το ραδιογωνιόμετρο από κατασκοπευτικό βαν του αμερικανικού στρατού έχει γίνει **τραπεζαρία**.
- Ένα 2 Cheveux για μεταφορά αυγών έχει μετατραπεί σε ένα λειτουργικό **μεταφορικό μέσο**.
- Η καρέκλα του οδοντιάτρου στηρίζει **οθόνη** με εικαστικό δρώμενο.

Περισσότερες πληροφορίες πιο κάτω
Κεφ. 10 σελίδες 21-και μετά.

S. VST.

Το «Binaural Project»
συν-χρηματοδοτείται
από το
ΕΣΠΑ

Τα κείμενα αυτού του αρχείου εμπνεύστηκαν, συντάχθηκαν
και υπογράφονται από τον
Δημήτρη Αρβανίτη
που φέρει και την αποκλειστικότητα του έργου.

Όταν ο Σιντ (Βίσιους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία.

Περισσότερες πληροφορίες και αρχεία
για την παράσταση

<https://dportproductions.com>

Περιεχόμενα

1. Εισαγωγή.....Σελ. 2
2. Η παράσταση.....Σελ. 3-8
3. Δραματουργικοί άξονες.....Σελ. 9
4. Ο Σιντ.....Σελ. 10-11
5. Ο Τειρεσίας.....Σελ. 12-13
6. Προβληματισμοί που απορρέουν από την τραγωδία....Σελ. 13-15
7. Σκηνοθετική προσέγγιση.....Σελ. 15-16
8. Εξομολόγηση .....Σελ. 16-19
9. Αμφιωτικός ήχος.....Σελ 20
10. Αμφιωτική έκθεση.....Σελ. 21-22

1 Εισαγωγή

Η εταιρεία D-Port, χρηματοδοτήθηκε το 2015 από τα ευρωπαϊκά προγράμματα για την απόκτηση τεχνογνωσίας και την εξέλιξη ανάλογης τεχνολογίας, για την εφαρμογή του «*Αμφιωτικού ήχου*» * σε θεατρικές παραστάσεις καθώς και σε εικαστικά δρώμενα. Η έρευνα και η εξαγωγή συμπερασμάτων είχε διάρκεια τριών ετών και αποπερατώθηκε με επιτυχία.

Μέσω αυτής της χρηματοδότησης πειραματιστήκαμε και ολοκληρώσαμε μία σύνθετη ηλεκτρονική πλατφόρμα για την χρήση του «*Αμφιωτικού ήχου*» για πολλαπλές χρήσεις. Κατόπιν αναζητήσαμε έργο που θα μπορούσε να είναι συμβατό, έστω και με μετατροπές, ώστε να ανεβάσουμε μία παράσταση που θα συνοδευόταν από ένα εικαστικό δρώμενο** συμβατό με τον «*Αμφιωτικό ήχο*».

Το εγχείρημα αποδείχτηκε ότι ήταν πολύ πιο δύσκολο απ' ό,τι αρχικά φαινόταν, κυρίως στην εύρεση κατάλληλου θεατρικού έργου. Με επιμονή και υπομονή και μετά από αλλεπάλληλες απορρίψεις διαφόρων προτάσεων, είμαστε στην ευχάριστη θέση να έχουμε ολοκληρώσει την πρόταση με τίτλο:

Όταν ο Σιντ (Βίσιους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία

*Το έργο αποτελεί θεατρική παράσταση
«Αμφιωτικού ήχου»*

*Οι θεατές παρακολουθούν την παράσταση όπως σε κάθε άλλη περίπτωση, με εξαίρεση ότι ο ήχος ακούγεται διασκευασμένος μέσω ακουστικών απο ειδικά διαρρυθμισμένα τάμπλετ. Η αίσθηση είναι μοναδική καθώς ο θεατής νιώθει ότι βρίσκεται στη σκηνή και συμμετέχει στα δρώμενα.

** βλέπε: σελίδα 20

2 Η Παράσταση

Όταν ο Σιντ (Βίσιους) συνάντησε τον/την (Μάντη) Τειρεσία.

**Το έργο διαδραματίζεται σ' ένα θέατρο στη Νέα Υόρκη τη δεκαετία του '70.
Αποτελεί μια θεατρική παράσταση “Διακουστικού ή Αμφιωτικού ήχου”.**

Κύριοι ρόλοι: Σιντ Βίσιους, ο/η Μάντης Τειρεσίας*. (χάριν συντομίας ο Μάντης)

Δεύτεροι ρόλοι: Οιδίπους, Ιοκάστη, Κρέων, Χορός. (Τους υποδύονται χορευτές – ηθοποιοί)

Εισαγωγή: Τη νύχτα της 11ης Οκτωβρίου 1978, στις 8:30 μ.μ., ο Σιντ Βίσιους θα μπει από την πίσω πόρτα σ' ένα θέατρο στη Νέα Υόρκη. Καταλάθος φυσικά, γιατί ως γνωστόν ο Σιντ μισεί το θέατρο. Στην πραγματικότητα ήθελε να πάει απέναντι, στο ξενοδοχείο Chelsea στον τρίτο όροφο, στο δωμάτιο 100 που μένει με την κοπέλα του, τη Νάνσυ, για να πάρουν τη δόση τους λίγο πριν αρχίσει το πάρτι που οργανώνουν, μαζί με τον ντίλερ τους. Η πίσω πόρτα του θεάτρου, μέσα από δαιδαλώδεις διαδρομές θα τον οδηγήσει στα παρασκήνια της παράστασης «Οιδίπους Τύραννος».

Εκεί, στο κέντρο του παρασκηνίου και σε αναπηρικό καροτσάκι περιμένει ο Μάντης να έρθει η στιγμή που θα κάνει την είσοδό του στη σκηνή...

Ο Σιντ Βίσιους συναντιέται με το Μάντη Τειρεσία;

Είναι δυνατόν ποτέ κάτι τέτοιο; Φυσικά: «τα ανόμοια έλκονται».

Και μπορούν να συνομιλήσουν; Ναι, έστω κι αν τους χωρίζει μια άβυσσος.

Η Παράσταση

ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΟΙΝΟΥ

- Πριν από την είσοδο και με την επίδειξη της ταυτότητας, οι θεατές παραλαμβάνουν ένα προ-ρυθμισμένο τάμπλετ με κατάλληλα διαμορφωμένα ακουστικά.
- Στην αίθουσα τα φώτα είναι χαμηλά και από τα ακουστικά ήδη έχει αρχίσει να ακούγεται αποσπασματικά η τραγωδία «Οιδίπους τύραννος», (Στίχος 300-Είσοδος Τειρεσία). Ο ήχος (3-D) είναι συγκεχυμένος και έρχεται από την κατεύθυνση της σκηνής στα ακουστικά των θεατών.
- 5' πριν από την έναρξη της παράστασης, στις οθόνες των τάμπλετ εμφανίζεται το πρόγραμμα της παράστασης. Οι θεατές το βλέπουν με στιγμιαίες διακοπές που είναι συγχρονισμένες με ανάλογες διακυμάνσεις στον ήχο.
- 1' πριν την έναρξη, πάντα από τα ακουστικά, ακούγεται μία σιδερένια πόρτα να ανοίγει και να κλείνει. Ακούγονται βήματα με αντίλαλο να πλησιάζουν προς τη σκηνή και μετά να σταματούν. Συγχρόνως σε πρώτο πλάνο, ακούγεται ο ηθοποιός που παίζει τον Μάντη να προβάει τις ατάκες του. (Στίχοι 320 -321. Ο Τειρεσίας συνδέει την μοίρα του με εκείνη του Οιδίποδα, μέχρι αυτός να εκφράσει εκκωφαντικά το θυμό του.)

* Ο ρόλος του Τειρεσία παίζεται από γυναίκα.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Τα φώτα σταδιακά ανάβουν. Ο θεατής βλέπει τα παρασκήνια από την τραγωδία «Οιδίπους Τύραννος». (*χάριν συντομίας: «Τραγωδία»*.)

Το σκηνικό αποτελείται από μια ημικυκλική οθόνη από κρόσσια και αποτελεί το πίσω μέρος του ντεκόρ που διαδραματίζεται η «Τραγωδία». Τα σώματα των χορευτών – ηθοποιών προβάλλονται επάνω στην οθόνη σαν θέατρο σκιών. Μερικές φορές τα χέρια τους, καθώς και άλλα μέλη του σώματός τους, περνούν μέσα από τα κρόσσια.

Η παράσταση έχει στοιχεία Ποπ, Πανκ, Underground και συνολικά εκπέμπει το άρωμα της Νέας Υόρκης των '70s.

Ένας προβολέας φωτίζει διακριτικά και κόντρα, δίπλα από το κέντρο της σκηνής, τον ηθοποιό που υποδύεται τον Τειρεσία να κάνει ασκήσεις χαλάρωσης. Τακτοποιεί τα ρούχα του ψιθυρίζοντας τον ρόλο του. (*Ακούγονται οι στίχοι 330 – 331, όπου οι λέξεις του Τειρεσία δεν αποκαθιστούν την επικοινωνία ανάμεσα σ' αυτόν και τον Οιδίποδα. Αντίθετα βάζουν φραγμούς και στεγανά οδηγώντας σε συγκρούσεις.*)

Τελικά κάθεται σε μια αναπηρική καρέκλα, που είναι τοποθετημένη στο κέντρο της σκηνής και κλείνει τα μάτια του με γάζα. (*Δεν έχουμε δει ακόμα το πρόσωπό του.*)

Ακούγονται βήματα να τον πλησιάζουν από πίσω. Εδώ οι προβολείς φωτίζουν τον Σιντ που βγάζει το μπάσο, (το έχει περασμένο στην πλάτη του) και το πετάει κάτω. Η είσοδος του θα ταράξει την ηρεμία και την αυτοσυγκέντρωση του Μάντη.

Ο Σιντ με το κοκτέιλ από ουσίες που έχει πάρει, πράγμα συνηθισμένο βέβαια γι' αυτόν, είναι εκτός πραγματικότητας· αλλά επειδή πάντα λειτουργεί καλύτερα μέσα στα drags θα έχει μια συνεννοούμενη – ασυνεννοησία με τον ανεξερεύνητο και πάντα στοχαστικό Τειρεσία.

(*Στη πρώτη πράξη ο ηθοποιός έχει μπει στο ρόλο του και συμπεριφέρεται σαν μάντης-Τειρεσίας*)

Όπως οποιαδήποτε πολιτισμένη συζήτηση έτσι και αυτή ξεκινά με τις απαραίτητες συστάσεις. Ο Τειρεσίας συστήνεται σαν **Μάντης** που σε λίγο θα βγει στην σκηνή, προκαλώντας το χλευασμό του Σιντ που μέσα από μια αποσπασματική, αλλά συγχρόνως λυρική πολυλογία, του διηγείται τι κάνει αυτός όταν βγαίνει στη σκηνή μόνος του ή και με την παρέα του, τους **Sex Pistols**.

Η συζήτηση, που ξεκινάει με αντιφατικές δηλώσεις σύντομα καταλήγει σε αδιέξοδο. Άλλωστε κανένας δεν δείχνει πραγματικό ενδιαφέρον για το ποιος είναι ο άλλος και πολύ περισσότερο για το τι λέει και πώς σκέφτεται. Απλώς και οι δύο έχουν την ανάγκη να μιλήσουν.

Λέξεις - κλειδιά οδηγούν το διάλογο σε δύο παράλληλα σύμπαντα, που όμως θα έχουν φτιάξει στο τέλος της πρώτης πράξης έναν κορμό με φαινομενικά ετερόκλητες ιδέες. Σε αυτόν τον διάλογο οι λέξεις που «αρπάζει» ο άλλος ομιλητής δεν λειτουργούν συνειρμικά μέσα στην πρόταση, αλλά γίνονται όπλο για να αδράξει ο άλλος την ευκαιρία να πει τις δικές του σκέψεις.

Αυτός ο παράλογος τρόπος χρήσης των λέξεων, έξω από τη λογική τους συνέχεια, βάζει το θεατή σε διλήμματα και αμφιβολίες για την οργάνωση των δικών του σκέψεων. Ο θάνατος, η αυτοκτονία, η ουτοπία και συνολικά ο μηδενισμός θα κυριαρχήσουν στην πρώτη πράξη.

Αυτήν την ολική ακαταστασία ιδεών, σκέψεων και συναισθηματικών εκρήξεων κάθε τύπου και κατηγορίας θα μπορούσε κάποιος να τις περιγράψει μουσικά σαν ένα **«Ατονάλ - Ρέκβιεμ»**

Στο τέλος της πράξης ο μάντης Τειρεσίας θα πει στο Σιντ ότι η συζήτηση παίρνει τέλος καθώς πρέπει να βγει στη σκηνή. Πράγματι με το καρτσάκι του φεύγει προς το βάθος της σκηνής και εξαφανίζεται πίσω από τα κρόσσια, μπαίνοντας ουσιαστικά στη σκηνή που βρίσκεται στο πίσω μέρος και όπου παίζεται τότε ώρα η Τραγωδία.

Τα φώτα κάνουν fade out και αμέσως ξανανοίγουν.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Με το άνοιγμα των προβολέων ο θεατής βλέπει το σκηνικό που παίζεται η Τραγωδία (Είναι αυτό που μέχρι τώρα έβλεπε από την πίσω πλευρά.)

Οι φωτιστικές πηγές είναι διαμορφωμένες πολύ διαφορετικά από την πρώτη πράξη τονίζοντας με πλαγιές δέσμες τα σώματα του Τειρεσία, του Οιδίποδα, της Ιοκάστης και του Κρέοντα.

Τα πρώτα 5' ο θεατής βλέπει την Τραγωδία.

(Συγκεκριμένα από το στίχο 330 και μετά όπου ο Τειρεσίας είναι σε αντιπαράθεση με τον Οιδίποδα)

Μετά το πρώτο πεντάλεπτο και εντελώς απροσδόκητα, ο Σιντ βγαίνει στη σκηνή. *(Κρατάει στο χέρι του το μπάσο).* Δεν ασχολείται με τους ηθοποιούς της παράστασης αλλά πηγαίνει στο εμπρός μέρος και κάνει νόημα στους θεατές να βγάλουν τα ακουστικά από τα αυτιά τους.

Όταν τα βγάλουν, οι θεατές ανακαλύπτουν ότι η Τραγωδία είναι μαγνητοφωνημένη. Οι ηθοποιοί συνεχίζουν να κινούν τα χείλη τους και η παράσταση μοιάζει με «βουβό κινηματογράφο».

Ο Σιντ με προβοκατόρικο ύφος προκαλεί τους θεατές να μην χάνουν το χρόνο τους με το να ακούν τον σακάτη τον Τειρεσία και την σκυλοπαρέα του. Φτύνει, προκαλεί και κοροϊδεύει τους θεατές διαλύοντας τελείως την παράσταση. Την ίδια ώρα όμως δίνει την δικιά του παράσταση που είναι γοητευτική και συγχρόνως ενοχλητική· δηλαδή αυτό που ήταν ο Σιντ. Εδώ βγάζει το μπάσο και αρχίζει και τραγουδάει το “My Way” με το δικό του παράφωνο αλλά και μοναδικό τρόπο.*

Ο Τειρεσίας δεν ανέχεται την επέμβαση στην παράστασή του. Ξεχνάει όλο το ιδεολογικό μέρος περί ελευθερίας, ουτοπίας κλπ. που ξεφούρνιζε στην πρώτη πράξη και τελείως κυνικά βρίζει τον Σιντ και του λέει να ξεκουμπιστεί από τη σκηνή του. Εκείνος συνεχίζει να προβοκάρει το κοινό και τον ηθοποιό – Τειρεσία. Πάνω στην φασαρία ο Τειρεσίας θολωμένος του επιτίθεται. Ο Σιντ βγάζει το μαχαίρι που του έχει χαρίσει η Νάνσυ και προσπαθεί να τον μαχαιρώσει. Όμως στο τέλος, καθώς είναι μαστουρωμένος, κατορθώνει, ανάμεσα στους θεατές, να αυτοτραυματιστεί, δημιουργώντας ένα χασοκόκο περιβάλλον.

Εδώ κλείνουν απροσδόκητα και άτσαλα τα φώτα, (σαν κάποιος να τα έκλεισε βεβιασμένα) και τελειώνει απότομα η δεύτερη πράξη.

* https://www.youtube.com/watch?v=rDyb_alTkMQ

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ.

Σε αυτήν την πράξη καλούνται οι θεατές, μέσω του τάμπλετ που ανάβει και τους ειδοποιεί, να ξαναφορέσουν τα ακουστικά τους και να παρακολουθήσουν την συνέχεια από την οθόνη του. Στο βίντεο θα δούμε μερικούς από τους θεατές, που θα έχουμε βιντεοσκοπήσει την είσοδό τους στην αίθουσα του θεάτρου, να μπαίνουν στο πάρτι που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη. * Τελευταίος μπαίνει ο Σιντ.

Κινηματογραφικό σενάριο.

Η δολοφονία της Νάνσυ θα γραφτεί σαν κινηματογραφικό σενάριο και θα έχει διάρκεια 5-7 λεπτά...

Η κάμερα θα είναι μάτι-παρατηρητής, δηλαδή υποκειμενικό του Σιντ. Η σκηνή θα είναι γυρισμένη σε μονοπλάνο με σκοπό ο αφηγηματικός χρόνος να συμπίπτει με τον πραγματικό. Η ματιέρα που θα χρησιμοποιηθεί θα προσομοιάζει με το φιλμ των 16μμ που χρησιμοποιούσε τότε ο Άντι Γουόρχολ στα φιλμ καταγραφής της λεγόμενης « Σχολή under ground » στη Νέα Υόρκη.

Το πάρτι είναι σε εξέλιξη. Διαδραματίζεται μέσα στο ξενοδοχείο Chelsea στο δωμάτιο 100 και στους διαδρόμους. Οι καλεσμένοι είναι σε κατάσταση χάους. Άλλοι έχουν πάρει ναρκωτικά, άλλοι έχουν πάρει ναρκωτικά και έχουν πει, και άλλοι έχουν πει και έχουν πάρει ναρκωτικά. Υπάρχει έντονη η κουλτούρα της νέας Υόρκης της εποχής των '70s. Drag queens, ο Άντι Γουόρχολ, η Paty Smith, ο Lou Read, κι άλλες περσόνες, συμμετέχουν στο πάρτι δίνοντας χρώμα και θέαμα. Το γυμνό και το σεξ είναι αναμενόμενο καθώς η μουσική σκίζει τα αυτιά των ανυποψίαστων και των υποψιασμένων θεατών.

Η είσοδος του Σιντ δεν είναι «ηρωική» καθώς όλοι είναι στον κόσμο τους. Ανάμεσα σε πεταμένα κορμιά, φιλιά και καπνούς, ο Σιντ βλέπει το ντίλερ του. Όμως η παραμορφωμένη οπτική του από τα ναρκωτικά, τον κάνει να τον βλέπει σαν τον Τειρεσία. Βλέπει ότι την έχει πέσει στην τελείως μαστουρωμένη Νάνσυ.

Πρώτα χουφτώνει μια κοπέλα που μοιάζει με την Νάνσυ αλλά είναι φανερό ότι δεν την βρίσκει μαζί της, παρόλο που αυτή δεν του αντιστέκεται. Την παρατάει και πλησιάζοντας την Νάνσυ την τραβάει σε μια άκρη του δωματίου. Καθώς την ζηλεύει λογομαχεί μαζί της. Την γδύνει και εκείνη μένει με το εσώρουχο. Ο ντίλερ (Τειρεσίας) τους κοιτάζει αγριεμένος. Η Νάνσυ παρακαλεί το Σιντ να την σκοτώσει. Του λέει «Άλλωστε γι' αυτό σου χάρισα το μαχαίρι... Σου το 'χω πει τόσες φορές και τώρα ήρθε η ώρα...» Ο ντίλερ τους πλησιάζει επιθετικά. Η μουσική δυναμώνει.

(Από δω και κάτω η κάμερα πάει να λειτουργεί σαν υποκειμενικό του Σιντ.)

Ένα μέρος από τους θαμώνες σηκώνεται και χορεύει αλλά συγχρόνως μπαίνει μπροστά στο φακό και δεν βλέπουμε ποιος τελικά από τους δύο θα σκοτώσει την Νάνσυ.

Τα τάμπλετ σβήνουν.

* Στην διάρκεια της εισόδου θα μαγνητοσκοπήσουμε την είσοδο από μερικούς θεατές. Το υλικό θα μονταριστεί άμεσα από χειριστή και θα μπει στην αρχή του.

Για την βιντεοσκόπηση θα πρέπει να υπάρχει συγκατάθεση των θεατών από την έκδοση των εισιτηρίων. Θα δηλώνουμε επίσης ότι μετά το τέλος της παράστασης το υλικό θα καταστρέφεται.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΗ.

Το ντεκόρ έχει γυρίσει όπως και στην δεύτερη πράξη. (Ο θεατής βλέπει την σκηνή που παίζεται η τραγωδία.)

Παρακολουθούμε τα τελευταία λεπτά από την τραγωδία.
(Κορμός της δράσης και της λύσης σε όλη την τραγωδία του Σοφοκλή, είναι η έρευνα του Οιδίποδα για την αποκάλυψη ενός δολοφόνου που θ' αποδειχθεί ότι ήταν αυτός ο ίδιος.)

Ο Οιδίποδας αποχαιρετά τις κόρες του και αποσύρεται στο παλάτι.

Ο χορός στους τελευταίους στίχους (1528-1530) μαρτυρεί: «Ποτέ μη μακαρίζεις τους ανθρώπους πριν αντικρίσεις τη στερνή τους μέρα».

Ο χορός αναφωνεί τη ματαιότητα της ανθρώπινης ύπαρξης και ευδαιμονίας αφού ο καθένας μπορεί να χαίρεται τα αγαθά της ζωής του, πρόσκαιρα βέβαια, μέχρι να υποταχθεί στο αμείλικτο πεπρωμένο του...

Εδώ τελειώνει η τραγωδία. Οι ηθοποιοί υποκλίνονται στους θεατές δημιουργώντας σύγχυση καθώς (οι θεατές) νομίζουν ότι η παράσταση έχει τελειώσει. Τα φώτα σβήνουν.

Αμέσως μεταφερόμαστε στα παρασκήνια. (Με την μετακίνηση της κυκλικής κουρτίνας του ντεκόρ)

Ανάβουν τα «φώτα πρόβας» τα οποία τρεμοπαίζουν με ένα ψυχρό φως, χαρακτηριστικό για τις λάμπες «νέον». Ο θίασος αποχωρεί εκτός από τον Τειρεσία ο οποίος βγάζει τα ρούχα της παράστασης και είναι σχεδόν γυμνός. Ο Σιντ μπαίνει στη σκηνή γεμάτος αίματα και κρατάει το μαχαίρι.

Ο Τειρεσίας δείχνει εξαντλημένος και αντιμετωπίζει με αδιαφορία τον επίσης καταβεβλημένο από τα πολλά ναρκωτικά και την υπερένταση Σιντ.

Ο Σιντ του λέει ότι τελικά είχε δίκιο... «*Η ζωή είναι ένας φόνος*». Γι' αυτό ανέβηκε στο απέναντι διαμέρισμα και «απελευθέρωσε» την Νάνσυ. Της έδωσε αυτό που ήθελε πάντα... το θάνατο.

Ο Τειρεσίας, πιστεύει ότι αυτός είναι που παρέσυρε τον Σιντ στην δολοφονία της Νάνσυ, και προσπαθεί να πάρει τις ευθύνες του.

(Ο Σοφοκλής στον Οιδίποδα Τύραννο, θεωρεί ότι ο φόνος αποτελεί τη μεγαλύτερη ίσως διατάραξη της φυσικής, ηθικής και κοινωνικής τάξης.)

Ο Σιντ όμως του δίνει να καταλάβει ότι έτσι κι αλλιώς θα γινόταν (ο φόνος) κάνοντας τον Τειρεσία για άλλη μια φορά μέσα στο έργο να αλλάζει ρότα.

Ο Τειρεσίας του λέει, με λόγια σκοτεινά και δυσνόητα, ότι κανένας δε σύρεται στη μοίρα του άβουλα αλλά την χτίζει. Είναι το σκοτεινό του ασυνείδητο που σκότωσε την Νάνσυ και όχι ο ίδιος. «*Τίποτα δε γίνεται μόνο του από την μοίρα μας αν δεν το προκαλέσουμε εμείς οι άνθρωποι.*»

Ο Σιντ απολαμβάνει τη δύσκολη θέση που έχει φέρει στον Τειρεσία, και χαϊρέκακα του θυμίζει την αναμέτρησή τους στην πρώτη πράξη: «*εσύ (με ειρωνεία), ο πανέξυπνος τυφλός που νομίζει ότι ξέρει τα πάντα και τώρα δεν καταλαβαίνεις ούτε τον εαυτό σου, ήρθες σε κόντρα με εμένα... δηλαδή τον Σιντ... που ναι! Είμαι τυφλός γιατί... δεν ξέρω γιατί, αλλά βλέπω αυτά που εσύ μαντεύεις χωρίς να είμαι μάντης*»

Ο Τειρεσίας κατεβάζει την μεταξύ τους ένταση και συναινετικά του απαντά ότι η «τραγική μοίρα» έβαλε με το χέρι της τις προϋποθέσεις ώστε η μεταξύ τους αντιπαράθεση να αξιοποιηθεί και από τους δύο... «...όπως ο καθένας αντιλαμβάνεται το τραγικό στον άνθρωπο... Έστω και με φόνο.»

Εδώ ο Σιντ συγκινησιακά φορτισμένος τον αγκαλιάζει και τον γεμίζει αίματα. Ο Τειρεσίας, βγαίνοντας από το ρόλο, του λέει -σαν ηθοποιός πια- , «καλά ηλίθιος είσαι; με λέρωσες! Βγες από το ρόλο ρε. Σύνελθε!!! Η παράσταση τέλειωσε, το κατάλαβες; Άντε, πάμε να πλυθούμε γιατί απέναντι στο ξενοδοχείο έχει πάρτι και δε λέει να το χάσουμε.» Ο Σιντ ψιθυρίζει μια δυο δικαιολογίες. Παίρνει το μπάσο του και φεύγουν προς τα καμαρίνια.*

Τα φώτα σβήνουν (οριστικά αυτή τη φορά) και στα τάμπλετ γράφει:

ΤΕΛΟΣ

*Αυτός ο κύκλος της νοητικής αναρχίας θα κλείσει στην τελευταία πράξη για να επαναφέρει το κοινό στην καθημερινή πραγματικότητα. Οι ήρωες γειώνονται ξανά με το τώρα και οι θεατές θα παραδώσουν το τάμπλετ παίρνοντας μαζί τους τις νέες ιδέες και τα αδιέξοδα που προτείνει η παράσταση.

3 Δραματουργικοί άξονες

Ο παραλληλισμός και η αντιστοίχιση της τραγωδίας με τη σύγχρονη ιστορία και το δραματουργικό πλαίσιο που θέλουμε να δημιουργήσουμε, δεν κινείται μόνο σε λεκτικό επίπεδο αλλά εμβαθύνει στην πλοκή και τις καταστάσεις που καθορίζουν την τραγωδία του Σοφοκλή.

Παράδειγμα 1: Στην τραγωδία «Οιδίπους Τύραννος», ο Τειρεσίας παραμένει σιωπηλός μπροστά στον Οιδίποδα και δεν ξεστομίζει τι πραγματικά σκέφτεται.

Στην πρώτη πράξη, *(της δικιάς μας παράστασης)*, ακολουθείται η γραμμή της τραγωδίας. Ο Τειρεσίας δεν απαντά στον Σιντ. Αργότερα ο μεταξύ τους διάλογος δεν αποκαθιστά την επικοινωνία και τελικά τους οδηγεί σε σύγκρουση. Η εμμονή του Σιντ – (Οιδίποδα) που θέλει να μάθει πώς να εξολοθρεύσει το κακό θα αναγκάσει τον Τειρεσία, έμμεσα και αλληγορικά, να του προτείνει λύσεις που εκείνος όμως θα της παρερμηνεύσει και τελικά θα τον οδηγήσουν στην αυτοκαταστροφή – *(Δολοφονία της Νάνσυ)*.

Το διπλό νόημα των φράσεων, που παίζει καθοριστικό ρόλο στην οικονομία του δράματος στο Σοφοκλή, θα οδηγήσει *(στο έργο μας)* τον Σιντ, σε παράλογα συμπεράσματα.

Παράλληλα ο Τειρεσίας με τις αινιγματικές του φράσεις, δείχνει στον Σιντ – (Οιδίποδα) τον δρόμο προς τη γνώση. Καθώς όμως αυτός αδυνατεί να αποκρυπτογράφησει την αλήθεια που βρίσκεται πίσω από τα ασαφή λόγια του Μάντη, διατυπώνει παράλογες θεωρίες που τελικά τον οδηγούν σε επικίνδυνα συμπεράσματα.

Παράδειγμα 2: Στην τραγωδία και αντίστοιχα στη δική μας Τετάρτη πράξη, το χάσμα των αντιλήψεων, ενεργειών και στοχασμού ανάμεσα στους δύο ήρωες, θα διαπιστωθεί ότι παραμένει αβυσσαλέα χαστικό.

Ο λόγος; Είναι και οι δύο ηγεμονικές μορφές και διαθέτουν αυξημένα γονίδια επιβολής εξουσίας και αυτοσυντήρησης, όπως άλλωστε κάθε μοναδικός, έστω και για τους λάθος λόγους, ηγέτης.

Οι αντιλήψεις των δύο ηρώων σε βασικά συστατικά της ανθρώπινης υπόστασης όπως ο έρωτας, η απώλεια και η κατανόηση, είναι τελείως διαφορετικές. Στο Σιντ η λειτουργία είναι κυρίως διαισθαντική ενώ στον Τειρεσία είναι προϊόν βαθιάς σκέψης. (Είναι «κατασκευασμένος» σαν ήρωας από τον ποιητή για να προβλέπει και όχι τόσο για να συμμετέχει στο δράμα

4 Ο Σιντ

Αιμίλιος Καστοριάδης

"Η δημιουργία και η καταστροφή, είναι οι δύο πιο εκκεντρικές ιδέες στην ιστορία..."

Ο Σιντ ήταν και τα δύο και τελικά έγραψε ιστορία. Την ιστορία της punk.

Είναι κοινό μυστικό ότι αν κάποιος ερωτηθεί «ποιος είναι ο αντιπροσωπευτικότερος ήρωας της Πανκ;» χωρίς σκέψη θα σου πει «ο Σιντ.»

Δε νομίζω ότι υπάρχουν δύο άνθρωποι που αν τους ρωτήσεις θα έχουν την ίδια εικόνα του ποιος πραγματικά ήταν ο Σιντ... Και ο λόγος είναι πολύ απλός: ο Σιντ ήταν όλα και τίποτα...

Τελικά τι ήταν ο Σιντ; Νάρκισσος; Δολοφόνος; Αμόρφωτο γουρούνι; Ή η απόδειξη της ουτοπίας ενός αιώνα που έφυγε;

(Παραπέμπω στο τελευταίο βιβλίο μιας τριλογίας του Ά. Κάσλερ, "Το φάντασμα στην μηχανή".)

Μήπως ο Σιντ τελικά μας πέταξε στα μούτρα όλα τα παιχνίδια της ζωής που θα θέλαμε να έχουμε παίξει και ποτέ δεν είχαμε το κουράγιο να τα κάνουμε; Τα ερωτηματικά και οι απαντήσεις για το ποιος ήταν πραγματικά ο Σιντ νομίζω ότι τελικά είναι περιττά. Ήταν αυτός που έδειχνε κι αυτό που διηγούνται οι στίχοι των Sex Pistols.

«Είμαι αντίχριστος, είμαι αναρχικός, δεν ξέρω τι θέλω αλλά ξέρω πως θα το πάρω....»

Η σχέση του με την βία και το θάνατο μήπως ήταν ακόμα ένα δημοσιοσχετίστικο κόλπο για να τραβάει το ενδιαφέρον; Θα τον έλεγε κάποιος αυτοκαταστροφικό; Μα ήταν. Θα τον έλεγε εγωιστή; Φυσικά. Ήταν όλα και τίποτα. Τίποτα και όλα. Μαρξιστής, φασίστας, ομορτοουνιστής, sexsymbol, ναρκομανής, νάρκισσος και τελικά ένα απλό παιδί γεμάτο ανασφάλειες, παιχνιδιάρικο, ερωτευμένο με το θάνατο και την Νάνσυ.*

Ερωτεύτηκε; Ναι... την Νάνσυ. Αυτή που θα τον παρέσυρε στο θάνατο που έτσι κι αλλιώς δεν τον φοβόταν. Ήταν ικανός να την σκοτώσει; Απ' ότι φαίνεται ναι! Κανένας δεν είναι σίγουρος τι έγινε εκείνο το βράδυ που βρέθηκε νεκρή. Ήταν πράξη λύτρωσης ή δολοφονία; Και από ποιον; Από το Σιντ που την λάτρευε; Ή από το ντίλερ που δεν του κάθισε; Αμέτρητες ερωτήσεις, ίσως και χωρίς νόημα στην χωρίς νόημα ζωή της.

* Η Αμερικανή φίλη-ερωμένη του Σιντ και μία από τις πιο γνωστές φιγούρες της park σκηνής των 70s . https://en.wikipedia.org/wiki/Nancy_Spungen

Οι Sex Pistols την μισούσαν -όχι άδικα-για την επιρροή της πάνω στο Σιντ. Ήταν η δεύτερη μητέρα του, που όπως και η πρώτη, τον προμήθευε με ηρωίνη. Άλλωστε η μητέρα του ήταν εκείνη που του έδωσε την δόση για να φύγει στον άλλο κόσμο στα 21 του.

Σαν μουσικός; Έπαιρνε το βραβείο του χειρότερου μπασίστα όλων των εποχών. Όμως όταν τον άκουγες να παίζει ήθελες να γίνεις το μπάσο του. Οι Sex Pistols ήταν το ίνδαμμά του. Η αμφίδρομη σχέση τους «έφτιαξε το Σιντ και ο Σιντ έφτιαξε τους pistols» *

Ποιος ήταν πολιτικά ο Σιντ; Από πολιτική δεν αντιλαμβανόταν τίποτα. Δεν είχε διαβάσει Μπακούνιν, αλλά σαν γνήσιο αλάτι από τις κακόφημες γειτονίες του Λονδίνου είχε μέσα του την αναρχία. Ήταν τρόπος ζωής για αυτόν και ουσιαστικά προφύλαξή του από την αστική κουλτούρα που ούτε την καταλάβαινε αλλά ούτε ήθελε και να την ασπαστεί. Η αναρχία για τον Σιντ δεν ήταν γραμμή ζωής απλά... έτσι ήταν τα πράγματα.

Γιατί χύθηκε τόσο μελάνι για την πάρτη του;

Απλά γιατί έκανε αυτά που οι περισσότεροι από μας, που αν ζούσε θα είχαμε την ηλικία του, δεν κάναμε. Παραμένοντας πιστοί στην «Ιδεολογία του καναπέ και του πληκτρολογίου» παραμένουμε στο περιθώριο της πραγματικής ζωής. Θα θέλαμε στην (μίζερη;) ζωή μας να ξεφτιλίσουμε αυτά και αυτούς που μας ενοχλούν, απελευθερώνοντας το ζώο που κρύβουμε μέσα μας. Αλλά φυσικά δεν το κάνουμε γιατί απλούστατα δεν είμαστε ο Σιντ. Η σοβαροφάνεια και οι βαθιές αναζητήσεις περίσσευαν στον Σιντ όπως και ο καθωσπρεπισμός. Δεν έφτυνε εκεί που τον έπαιρνε, έφτυνε, (κυριολεκτικά και μεταφορικά) εκεί που γούσταρε.

Πως επηρέασε ο Σιντ και οι Sex Pistols ολόκληρες δεκαετίες

Στα 80s και 90s, ο κόσμος νομίζει ότι έχει βρει τις αξίες του αλλά έρχεται το πανκ κίνημα να γκρεμίσει αυτό που έχτιζε μεθοδικά η αυτο-ονομαζόμενη «κουλτούρα της αμφισβήτησης».

Πασπαλισμένος με αστερόσκη και χωρίς την ορμή της ανθρώπινης δράσης και διορατικότητας, ο 20ος αιώνας εγκατέλειψε την ανθρωπότητα άδοξα, ασθμαίνοντας, μπροστά στις τραγικές επιλογές του.

Ο 21ος αιώνας που ανέτειλε μπορεί να κατανοήσει και να αποδεχτεί τις οργισμένες -και δυστυχώς ή ευτυχώς ατελέσφορες- κραυγές αγωνίας των «οπαδών της αμφισβήτησης»;

Αυτήν την οργισμένη παρακαταθήκη που μας άφησαν οι δεκαετίες μετά τον πόλεμο και εκφράστηκαν περισσότερο μέσα από την μουσική και λιγότερο μέσα από τη συγγραφική κουλτούρα της διανόησης, ποιος θα μπορέσει να τις χειριστεί;

Η γενιά του πληκτρολογίου και της διασύνδεσης μπορεί να αντιληφθεί το άναρχο καρδιογράφημα που κληρονόμησε ο 21^{ος} αιώνας υπό την παλλόμενη συγχορδία των Sex Pistols;

Κατ' εμέ ναι... Αρκεί να γεφυρώσουμε το τότε με την νέα πραγματικότητα. Όποια και να 'ναι. Ότι και να 'ναι. Όπου κι αν βρίσκεται... έστω και αν την αμφισβητούμε. Και πρέπει να την αμφισβητούμε.

Ο Σιντ διεύρυνε τα περιθώρια. Μένει σε μας να το αποδεχτούμε.

* Το 1975, ο Lydon ένωσε τους Jones, Glen Matlock και Paul Cook στο σχηματισμό του συγκροτήματος Sex Pistols. Ο Vicious έπαιξε την πρώτη του συναυλία με τους Sex Pistols στις 3 Απριλίου 1977 στο The Screen On The Green. https://el.wikipedia.org/wiki/Sex_Pistols

5 Ο Τειρεσίας

Ο ρόλος του ηθοποιού – Τειρεσία και η δραματουργική του εξέλιξη.

... ο Τειρεσίας σε έναν περίπατό του παρακολούθησε δύο φίδια που ζευγάρωναν. Όταν τα φίδια του επιτέθηκαν εκείνος τα χτύπησε με το ραβδί του σκοτώνοντας το θηλυκό. Τότε μεταμορφώθηκε ο ίδιος σε γυναίκα και έγινε ζακουστή εταίρα. Επτά χρόνια αργότερα, στο ίδιο μέρος, είδε πάλι δυο φίδια που ζευγάρωναν και επειδή αυτή τη φορά σκότωσε το αρσενικό, ζανάγινε άνδρας...

Σημείωση: στο έργο ο Τειρεσίας εμφανίζεται και με τα δυο του φύλα.

Ανάλογα με τις δραματουργικές/ σκηνοθετικές ανάγκες, παρουσιάζεται σαν άντρας ή γυναίκα. Ο ρόλος παίζεται από γυναίκα που το αριστερό της μισό είναι άντρας και το δεξί γυναίκα (με *body painting*).

Στην πρώτη πράξη και στην αυτοσυγκέντρωση του Τειρεσία εισέρχεται μαγικά, σχεδόν ύπουλα, ο Σιντ. Ο Τειρεσίας -με καθυστέρηση είναι αλήθεια καθώς του απευθύνει το λόγο αρκετά αργότερα – τον συμπεριλαμβάνει ουσιαστικά στην πρόβα του σαν ένα ξωτικό που άνοιξε την πόρτα και χώθηκε στα παρασκήνια.

Οι λέξεις – κλειδιά ανάμεσά τους είναι το μόνο στοιχείο που μπορεί, μέσα στον παραλογισμό της σκηνης, να τους φέρει σε κάποια επαφή. Σίγουρα **όχι** ρεαλιστική, **όχι** συναισθηματική, **όχι** ιδεαλιστική.

Τότε ποια είναι η επαφή; Ίσως αναγκαστική – συγκυριακή. Ίσως και οι δύο έχουν την ανάγκη να μιλήσουν, αλλά όχι να κατανοήσει ο ένας τον άλλον. Ίσως ένας ιδιότυπος σνομπισμός που θα καταλήξει σε εξάρσεις λέξεων.

Π. γ.

ΣΙΝΤ: Βούλωσέ το, σκοτεινό χούφταλο

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Οι λέξεις σου με σαστίζουν

ΣΙΝΤ: Νιώσε το. Τώρα σε κρατάω απ' τα αχμνά σου

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Χάνω την γονιμότητα μου

ΣΙΝΤ: Σου βγάζω το κωλόπανο απ' τα μάτια για να καούν από το φως

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Με τυφλώνεις... για άλλη μία φορά...

(Αποφασιστικά). Τώρα ήρθε η σειρά μου!!!. Σου σπάω το μπάσο και σε πνιγώ με τις χορδές του

ΣΙΝΤ: Μου αφαιρείς τη δύναμη

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Σου πλένω τα πόδια

ΣΙΝΤ: Με κάνεις να ξερνάω

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Σου σκίζω τα μάγουλα και πετάω στα σκουπίδια τις παραμάνες

ΣΙΝΤ: Όχι αυτό... Σταμάτα, σταμάτα. Όχι τις παραμάνες... με αφήνεις άοπλο ή μόνο μ' αυτό το σκατομάχαιρο που μου έδωσε η Νάνσυ.

Τραβάει το παντελόνι του ένα μαχαίρι. Ο Τειρεσίας δεν το βλέπει αλλά το αισθάνεται...

Στη δεύτερη πράξη ο ηθοποιός –Τειρεσίας στα πρώτα λεπτά παίζει κανονικά το ρόλο που καθορίζεται από την Τραγωδία. Όμως η είσοδος του Σιντ σταδιακά τον αποσυντονίζει και εμφανίζεται απογυμνωμένος, μόνος με τον εγωισμό του σε πρώτο πλάνο.

Η ψυχραιμία χάνεται και όλη η φιλοσοφία, που έχει αναπτύξει στην πρώτη πράξη, (*εγκράτεια, πεπρωμένο, ελευθερία της βούλησης κλπ.*) πηγαίνει με συνοπτικές διαδικασίες στα σκουπίδια. Το λεξιλόγιό του ξεφεύγει τελείως και τώρα πια μιλάει χειρότερα κι απ’ τον Σιντ.

Όλα έχουν ανατραπεί. Χειροδικεί στον κοκαλιάρη Σιντ, δείχνει μίσος και απέχθεια, που φυσικά δεν ταιριάζει σε έναν καλλιτέχνη, όπως έχει δηλώσει εμφατικά στην πρώτη πράξη.

Στην θέα του μαχαιριού που κρατάει ο Σιντ θα φανεί και η δειλία του καθώς προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από την Ιοκάστη και τον Κρέοντα.

Ο Σιντ θα τον κυνηγήσει και, πολύ κοντά πια στους θεατές, θα προσπαθήσει να τον μαχαιρώσει γελώντας σαν ένα παιδί που βρήκε καινούριο παιχνίδι. Τελικά το μόνο που θα κατορθώσει είναι να αυτοτραυματιστεί.

Στην τρίτη πράξη (*στο βίντεο*) παίζει τον ρόλο του **ντίλερ**. Μεταμορφώνεται δηλαδή στα μάτια του Σιντ επηρεάζοντας έτσι συνολικά την πλοκή του video.

Στην τέταρτη πράξη ο Τειρεσίας δείχνει εξαντλημένος και συμβιβασμένος. Έχει χάσει την εμπιστοσύνη στον εαυτό του και με δυσκολία αντιμετωπίζει τον επίσης καταβεβλημένο αλλά ταυτόχρονα παρορμητικό Σιντ.

Στην αρχή της πράξης αναγνωρίζει το ολέθριο σφάλμα του (*που ενώ προέβλεψε το έγκλημα την ίδια ώρα -άθελά του βέβαια- παρότρυνε τον Σιντ να δολοφονήσει την Νάνσυ*).

Αυτοταπεινώνεται αναγνωρίζοντας το σφάλμα του και για πρώτη φορά προσεγγίζει ανθρώπινα τον Σιντ. Με την συναισθηματική εμπλοκή, από την πλευρά του Σιντ, ο Μάντης αυτόματα βγαίνει έξω από το ρόλο του και συμπεριφέρεται πια σαν ηθοποιός για να οδηγήσει το έργο σε ένα (περίπου) ρεαλιστικό φινάλε.

6 Προβληματισμοί που απορρέουν από την τραγωδία

Οι προβληματισμοί θα επεξεργαστούν κάτω από το πρίσμα του παλιού και του νέου κόσμου που εκφράζεται μέσα από τον τυφλό Τειρεσία και τον τυφλό (μεταφορικά) Σιντ.

Στο έργο αντιπαρατίθενται

- Η ετερόκλητη, μπρουτάλ προσωπικότητα του Σιντ με την κυβιστικά ορισμένη ταυτότητα που έχει δώσει ο τραγικός ποιητής στον Τειρεσία.
- Η οξυδερκής «τυφλότητα» του Σιντ με την τυφλότητα που μεγέθυνε την οξυδέρκεια του Τειρεσία.

- Η μαντική ικανότητα του Τειρεσία να δει και να προλέγει τα μελλούμενα για τον Σιντ, θα συναντήσει την εν πολλοίς ουτοπική και κατά άλλους γραφική, αλλά σίγουρα στραπατσαρισμένη, προσωπικότητα του Σιντ, που σαν σύγχρονος 'μάντης Τειρεσίας' προλέγει, στο τέλος του αιώνα που φεύγει, τα μελλούμενα για τον αιώνα που έρχεται.

Ακολουθούν διαμορφωμένα αποσπάσματα, δικά μου και τρίτων, πάνω σε σκέψεις για το έργο.

- **Στο έργο του ποιητή** θέματα όπως: το πεπρωμένο, η προκαθορισμένη μοίρα, η γνώση «εκ των προτέρων», εγείρονται ως προβληματισμοί και όχι σαν απτά αποτελέσματα.
- **Έχουμε έλεγχο στη διαμόρφωση της ζωής μας;** Πόσα από αυτά που μας συμβαίνουν οφείλονται στην κληρονομικότητα, σε καθαρή τύχη (καλή ή κακή), στην προσωπικότητα και στη σωστή (ή εσφαλμένη) απόφαση που θα πάρουμε σε κάποιο σταυροδρόμι της ζωής;
- **«Τραγική ειρωνεία».** Το ίδιο το έργο είναι μία «τραγική ειρωνεία» μέσα από την απρόβλεπτη και μοιραία συνάντησή τους. Θα επηρεάσει την πορεία της ζωής τους; Άραγε ο Σιντ θα σκότωνε την Νάνσυ αν δεν μίλαγε με τον Τειρεσία; Και ο ηθοποιός Τειρεσίας θα καταλάβαινε το πόσο επιφανειακά έβλεπε το έργο αν δεν υπήρχε ο Σιντ; *(Το εξομολογείται στην Τρίτη πράξη).*
- **Ο Σιντ αντιμετωπίζει την δική του άγνοια σε θέματα όπως πολιτική και ηθική,** χωρίς την ανάγκη διερεύνησης αλλά με γενναιότητα και τόλμη απέναντι στις προκλήσεις του λόγου από τον μάντη Τειρεσία. Συγχρόνως επιχειρεί να αυτονομηθεί από τις καθεστηκικές ιδέες και να διαμορφώσει – ασυνείδητα πάντα – το πεπρωμένο του με βάση το ένστικτο. Είναι υποταγμένος στους νόμους της καθημερινότητας και εκφράζεται μέσω μιας διχασμένης προσωπικότητας που συνεχώς τον φέρνει αντιμέτωπο με τον ίδιο τον εαυτό του.
- **«Ο τραγικός ήρωας»** Σιντ, αμφιταλαντεύεται στο σταυροδρόμι μιας επιλογής. Τον θάνατο- η μη της Νάνσυ, διότι η ίδια του το ζητά και τον αποζητά. Στην πρώτη πράξη ο Τειρεσίας, προτρέπει τον Σιντ να γίνει ο ρυθμιστής του πεπρωμένου του, προκαλώντας μέσα στην άγνοιά του, το ξετύλιγμα ενός δράματος. Προβάλλει με έπαρση τον εαυτό του, ως πρόσωπο που ενεργεί γνωρίζοντας τις συνέπειες των πράξεών του. Σχεδιασμένος όμως από τον ποιητή να είναι παντογνώστης μόνο σε συγκεκριμένες «ορθόδοξες» τάξεις ανθρώπων δεν είναι επαρκής στην ανάγνωση του μηδενιστή Σιντ.
- **Στη μεταξύ τους συζήτηση** οι ιδιαίτερα σκληρές και αποτρόπαιες λέξεις περιστρέφονται γύρω από την απειλή του θανάτου. Ουσιαστικά ο Σιντ έχει «δει» τον θάνατο της Νάνσυ. Ασυνείδητα φυσικά χωρίς να υποψιάζεται ότι ο ίδιος μπορεί να είναι ο δολοφόνος της. Η ίδια η συζήτηση με τον Τειρεσία είναι αυτή που από μια στρεβλή ανάγνωση θα τον οδηγήσει, ή καλύτερα θα του υποδείξει μέσα στο θολωμένο του μυαλό, την τελική απόφαση να σκοτώσει την Νάνσυ. Ο λόγος του Τειρεσία, στην πρώτη πράξη, περισφίγγει αργά αλλά σταθερά τον ήρωα, χτυπώντας τον ανελέητα και οδηγώντας τον σταδιακά στον προσωπικό του όλεθρο που είναι η δολοφονία της ίδιας της ύπαρξής του μέσα από την Νάνσυ.
- **Το βάρος του παρελθόντος δεν αφήνει το παρόν να ξεχωρίσει απ' το μέλλον.** Η μοίρα αποδεικνύεται ως ο καθορισμός του μέλλοντος απ' το παρελθόν. Ο Σιντ αρνείται τη συζήτηση για το θεό αποκλείοντας το θείο και την παρεμβολή του στα ανθρώπινα δρώμενα. Δηλώνει ότι είναι ιδεολογική του τοποθέτηση να είναι αντίχριστος.

Αντίθετα ο Τειρεσίας προλέγει τα μελλούμενα επικαλούμενος ότι «οι Θεοί προλέγουν και κατευθύνουν τα γεγονότα κι έτσι -ως αποτέλεσμα- οι άνθρωποι υλοποιούν τα σχέδια των Θεών».

- Ο διάλογος μεταξύ Σιντ και Τειρεσία μας μεταφέρει μια παράδοξη αντίθεση, ανάμεσα στη φυσική τυφλότητα του Μάντη και στην πνευματική τυφλότητα του Σιντ. Ο Μάντης που τα βλέπει όλα διορατικά συγκρούεται με τον άνθρωπο που έχει μάτια αλλά είναι βυθισμένος στο απόλυτο σκοτάδι.

7 Σκηνοθετική προσέγγιση

ΣΙΝΤ – ΜΑΝΤΗΣ: Αυτό το συγκρουσιακό-αιρετικό δίδυμο θέλω να προκαλέσει δυναμικά το κοινό, ώστε να παρακολουθήσει με εσωτερικές συνειδητές και ασυνείδητες ανατροπές, το ύμιστο θέμα της αντιπαράθεσης του παλιού με το καινούργιο· του καθιερωμένου με το ακαθόριστο· του πεπρωμένου, σε αντίθεση με την ελεύθερη βούληση.

Σε μια εποχή πολυ-διασπαστική, με τη συγκεκριμένη οπτικοακουστική θεώρηση, θα ευνοήσουμε την παρατηρητικότητα του θεατή, τοποθετώντας τον στο κέντρο της δράσης.

Οι καλλιτεχνικές αναζητήσεις θα μετατρέψουν αυτό το σύνθετο ακουστικό-οπτικό θέαμα σε στοχαστική αναζήτηση, συνδιαμορφώνοντας με το θεατή έναν πλοηγό κατάδυσης στον απόκρυφο και σκληρό κόσμο της αμφισβήτησης.

Οι εμμοικίες τάσεις των ηρώων με την σκληρή, (και ίσως) δολοφονική πεζότητα, θα αντηχήσουν στους εγκεφαλικούς νευρώνες του θεατή σαν «διωτικός» ηχητικός καμβάς, υποχρεώνοντάς τον, είτε να πετάξει τα ακουστικά αγανακτισμένος από τις δυσοίωνες αλληγορίες, είτε να εμβαθύνει στις προκλητικές αναζητήσεις της παράστασης.

Πρόθεσή μου είναι ο συνδυασμός εναλλακτικών μορφών τέχνης να επηρεάσει το ονειροθεατρικό τμήμα του εγκεφάλου του θεατή, καθιστώντας τον **κύριο κομμάτι της δράσης**.

Μέσα στο λεκτικό, πανσπερμικό παραλήρημα που θα κινείται στον σκληρό, αδιάφανο και καταστροφικό κόσμο του Σιντ, σε αντίστιξη με τον θυμόσοφο Τειρεσία, ο θεατής θα γίνει κοινωνός ενός δράματος που εξελίσσεται σαν μία αέναη μάχη ανάμεσα στο παλιό και στο καινούργιο και στο καινούργιο που θα γίνεται παλιό. Αν θα έδινε κάποιο τίτλο στο «πού ανήκει» -έστω και σχηματικά- η παράσταση, θα έλεγα ότι είναι: **«Μετά-Το-Μοντέρνο εικαστική πράξη»**

Η επιλογή των συνεργατών έγινε με γνώμονα την εμπειρία, το ταλέντο και την δυναμική που θα μπορούσαν να φέρουν σε μία τόσο πολυσύνθετη παράσταση.

Η επιλογή ηθοποιών: πρόθεσή μου είναι η αναζήτηση και ανάδειξη νέων ταλέντων, μέσω οντισιόν, για τον πρωταγωνιστικό ρόλο του Σιντ, των δεύτερων ρόλων του Οιδίποδα, Ιοκάστης,

Κρέοντα καθώς και του Χορού. Ο ρόλος του Τειρεσία θα παιχτεί από έμπειρη και καταξιωμένη ηθοποιό.

Η χρήση οπτικών και ηχητικών εφέ (όπως ο 3-D Αμφιωτικός ήχος) θα είναι φειδωλή ώστε να μην επισκιάσει την δραματουργική αξία του έργου.

Στόχος μου είναι να οδηγήσω τον θεατή στην «Τραγική Ειρωνεία» και στο τέλος της παράστασης, οι εντονότερες και αμφίδρομες συναισθηματικές παλινδρομήσεις. Θα κάνουν τις αθηρωματικές πλάκες στις αρτηρίες των θεατών να αποκολληθούν με πάταγο.

Πρόθεση αυτού του έργου δεν είναι η ανάδειξη ηρώων αλλά η αναθεώρηση παγιωμένων αντιλήψεων που πηγάζουν από τους μύθους και την ζωή των ηρώων.

Αυτή η θυελλώδης συνάντηση-σύγκρουση ανάμεσα στον Σιντ και τον Τειρεσία θα επαναφέρει, κριτικά, ανατρεπτικά, ακατάστατα και απρόσμενα, την αέναη πάλη ανάμεσα στο χθες, στο σήμερα, το αύριο, χωρίς να απαιτώ ο θεατής υποχρεωτικά να καταλήξει σε κάποιο απτό συμπέρασμα, (ηθικό ή άλλο.)

8 Εξομολόγηση

*Μεγάλωσα με την τραγωδία και στο δρόμο μου συνάντησα τον Σιντ.
Με αυτό το έργο θέλω να τους παντρέψω και να σας καλέσω στο γάμο τους.
Δ.Α*

Γεννήθηκα αμφίχειρας.

Από παιδί χρησιμοποιούσα και τα δυο μου χέρια για να γράφω, να δουλεύω, να χειρονομώ και να με ακουμπάω. Με απόλυτη ασφάλεια και χωρίς αντιρρήσεις, τα δύο μου χέρια εκτελούσαν και εκτελούν τις εντολές μου. Μεγαλώνοντας δεν άργησα να καταλάβω ότι είχαν την δική τους ανεξάρτητη προσωπικότητα.

Τι εννοώ;

Το αριστερό μου είναι συντηρητικό ενώ το δεξί τείνει προς το μέλλον. Ο καυγάς τους συνεχίζεται συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρι σήμερα. Όποτε θέλω να συμπληρώσω κάποια αίτηση στο θλιβερό ελληνικό Δημόσιο, το κάνω με το αριστερό. Όταν είναι να απευθυνθώ στο «αύριο» παίρνει φόρα το δεξί. Στην πραγματικότητα όμως τα πάντα περνούν από την λογοκρισία του κέντρου... δηλαδή **το «εγώ»**.*

Οι μαρξιστές του κινηματογράφου έλεγαν: «αν ένα μεταφορικό μέσο μπαίνει στο πλάνο από αριστερά και κινείται προς τα δεξιά η ιστορία πάει πίσω . Αντίθετα, εάν κινείται από τα δεξιά προς

* ΟΧΙ. Προς θεού!!! τα παραπάνω δεν έχουν πολιτικές προεκτάσεις ...

τα αριστερά η ιστορία πάει μπρος.» Κατά την άποψη μου η ιστορία πάει συνεχώς μπρος - πίσω και τελικά κάνει ένα σπινάλ και πάει προς τα πάνω.

Θα μου πείτε γιατί σας απασχολώ με τέτοιου είδους αναφορές; Απλά προετοιμάζω το έδαφος για να κατατάξω, ως γνήσιος "αμφιχειρικός", τους τραγικούς ποιητές ανάλογα με τις δεξιότητές μου.

Στο αριστερό μου χέρι είναι ο κλασικός, δωρικός και αμετάβλητος Αισχύλος, στο κέντρο είναι ο ολοκληρωμένος, σκεπτόμενος αλλά και φρέσκος Σοφοκλής και προς τα δεξιά κάνει τα δικά του ο άναρχο-αυτόνομος και ελαφρώς πονηρός, Ευριπίδης.

- **Ο Αισχύλος** θεωρεί την μοίρα σύμφυτη με την ανθρώπινη ύπαρξη, σε αντίθεση με το Σοφοκλή που την θεωρεί εν δυνάμει εξωτερική και κατευθυνόμενη από την «θεία επέμβαση». Την τελική φορά που θα πάρουν τα γεγονότα την καθορίζει μία δύναμη που ενεργεί παράλληλα· μέσα και έξω από τον άνθρωπο.
- **Ο Σοφοκλής** ισορροπεί μεταξύ της αυστηρής θεολογίας του Αισχύλου και του μοντέρνου ρεαλισμού του Ευριπίδη. Την άποψή του πως αποφασιστικό ρόλο στη ζωή του ανθρώπου διαδραματίζει η ελευθερία της βούλησής του, έρχεται να συμπληρώσει ο Ευριπίδης. Για εκείνον ο άνθρωπος είναι ελεύθερος να αναλάβει τις ευθύνες των πράξεών του και να δεχτεί τις συνέπειες αυτών, όσο ολέθριες κι αν είναι.
- **Κατά τον Ευριπίδη** η τραγικότητα της ανθρώπινης ζωής είναι η κύρια ιδέα και αιτία του δράματος. Οι αρετές και τα ελαττώματα του ανθρώπου παίζουν σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση της πορείας του. Όσα φαίνονται στο άτομο να έχουν προαποφασιστεί από μια δύναμη εξωτερική, στην ουσία πραγματώνονται μέσω εσωτερικών εργασιών (εργαλεία).

Και ο Σιντ; Ο Σιντ δεν είναι κάτι καινούριο. Προϋπήρχε στην Αμερική από την εποχή των Μπίτνικς. Τον προαναγγέλλει (πολύ πριν γεννηθεί) ο πατριάρχης των Μπιτ. **Τζακ Κέρουακ:**

«Οι μόνοι άνθρωποι που υπάρχουν για μένα είναι οι τρελοί, αυτοί που είναι τρελοί για ζωή, τρελοί για κουβέντα, τρελοί να σωθούν, που θέλουν να τα χαρούν όλα μέσα σε μια και μόνη στιγμή, αυτοί που ποτέ δεν χασμουριούνται, ή λένε κοινότοπα πράγματα, αλλά που καίγονται... καίγονται, όμοιοι με τις κίτρινες μυθικές φωτιές των ρωμαϊκών πυρσών...»

Αν θα τον ταύτιζα με κάποιον, πάλι της εποχής των Μπιτ., είναι ο **Χάντερ Τόμσον** αυτός ο ήρωας της αντικουλτούρας της δεκαετίας του 60 που ήταν τρελός, με την έννοια που περιγράφει παραπάνω ο Τζακ Κέρουακ. Και ο Χάντερ -ας πούμε- προέβλεψε το τέλος του Σιντ.

«Για κάθε στιγμή θριάμβου, για κάθε δόση ομορφιάς, πολλές ψυχές πρέπει να ποδοπατηθούν»

Άρα δεν ήτανε καθόλου τυχαίο που ο Σιντ βρήκε τον εαυτό του μέσα στην αμερικάνικη κουλτούρα στη δεκαετία του '70. Χωρίς να έχει διαβάσει την αντισυμβατική λογοτεχνία – μυθοπλασία των Μπιτ., διαισθάνθηκε την Νέα Υόρκη σαν το νέο του σπίτι. Παιχνιδιάρης από τη φύση του, με χιούμορ και βία, έφερε εμπρηστικά και σαρκαστικά την επαναστατική του νοοτροπία και την εμφύτευσε στην Punk σκηνή της Ν.Υ που οπωσδήποτε ήταν περισσότερο -ας πω την λέξη «ψαγμένη»- απ' ότι η αντίστοιχη μπρουτάλ βρετανική Punk.

Και γιατί τον διάλεξα;

- **Γιατί** δεν ισορροπεί μεταξύ της αυστηρής θεολογίας του Αισχύλου και του μοντέρνου ρεαλισμού του Ευριπίδη. Στην ουσία απορρίπτει ό,τι δεν του ταιριάζει και παίρνει αυτό που του αξίζει, έστω κι αν δεν ξέρει τι πραγματικά αξίζει.
- **Γιατί** θα τον διάλεγε ο Ευριπίδης χωρίς δεύτερη σκέψη. Όχι γιατί ήταν ανατρεπτικός αλλά γιατί γεννήθηκε ανεξέλεγκτος, έζησε ανεξέλεγκτος και έφυγε όπως του έπρεπε.
- **Γιατί** τα ελαττώματά του είναι αυτά που έπαιξαν ρόλο στην διαμόρφωση του ειδώλου του. Υπήρξε ένας αντήρωας ατόφιος και απόλυτα προκλητικός, που επηρέαζε και συσπείρωνε το κοινό με ένα καταστρεπτικό και ολοκληρωτικά ανατρεπτικό προφίλ.
- **Γιατί** η μοίρα τον έκανε να συναντήσει την Νέα Υόρκη, τους Sex Pistols και την Νάνσυ. *(Πηγές δημοσιογραφικά καταξιωμένες με πληροφόρησαν πως δεν υπήρξε καμιά «θεία παρέμβαση» για τα παραπάνω.)*
- **Γιατί** η τροπή που παίρνουν τα γεγονότα στον αυτονομημένο, υβριδικό κόσμο του Σιντ, είναι ανεξέλεγκτη και πηγάζει όχι από κάποια ανάγκη να χαρακτηρίσει και να χαρακτηριστεί, αλλά από πρωτόλεια και ενστικτώδη αντίδραση στα γεγονότα.
- **Γιατί** η φράση: «*η τύχη αποφάσισε κι αυτή τη φορά*», δεν έχει καμιά αξία στη ζωή του Σιντ. Αυτή τα αποφασίζει όλα. Της έχει δώσει λευκή επιταγή και η τύχη κάνει πιρουέτες γύρω απ' τη ζωή του, προαποφασίζοντας για τα τεκταινόμενα.

Στο κέντρο αυτού του θεατρικού έργου στρογγυλοκάθεται ο Τειρεσίας· γύρω του, σαν τρελαμένη πυξίδα, περιστρέφεται ο Σιντ.

Μια προσωπική αναδρομή και αναζήτηση στην πανκ κουλτούρα.

Η οικονομική κρίση το 1975 έστειλε στα αζήτητα κάθε είδους ξεπερασμένη κουλτούρα και πολιτική ταυτότητα. Η απελπισία ξεπέρασε τον κρατικό παρεμβατισμό και έγινε η “απελπισία του δρόμου”. Ένα εκρηκτικό μείγμα βίας και παραίτησης ήταν ο προάγγελος της αμφισβήτησης του βρετανικού κατεστημένου.

Από κάθε άποψη η συγκυρία ήταν κατάλληλη για να εμφανιστεί μία νέα μουσική, στην προκειμένη περίπτωση η Πανκ, αντιπροσωπεύοντας το χάος και προκαλώντας την σύγχυση ακόμα και στους υποστηρικτές της. Εδώ είναι που οι κάθε είδους τακτοποιημένοι κρύφτηκαν και περίμεναν χαιρέκακα τις εξελίξεις. Όμως η αδιαλλαξία των πανκ συγκροτημάτων ήταν αδιαπραγμάτευτη και έκοβε την όρεξη για συζήτηση σε κάθε ντεμί-καταρτισμένο.

Η Πανκ φρόντισε να μηδενίσει το κοντέρ της ήδη παρηκμασμένης ροκ σκηνής, όχι μέσα από τηλεοπτικές συζητήσεις και λεκτικές αμφισβήτησης, αλλά με ένα δικό της κώδικα όπου τα πάντα δεχόντουσαν παρερμηνεία και παρανόηση. Με λίγα λόγια το περιθώριο επέβαλε μέσω της μουσικής-αν κάποιος μπορεί να την πει μουσική-την εξουσία του και την αισθητική του, αλλάζοντας για πάντα τη μορφή της Ροκ. Οι κιθάρες στα πανκ συγκροτήματα έπαιζαν ανεξέλεγκτα και τις περισσότερες φορές εκτός ρυθμού. Το λεξιλόγιο των στίχων χρησιμοποιούσε τα απολύτως απαραίτητα και πολλές φορές «βρώμικα λόγια», για να αυτοαναιρηθεί στους οπαδούς της με σαρκασμό που «χτύπαγε μεδούλι».

Μια δυναμική καινούρια φόρμα λειτουργούσε συμπληρωματικά με την απόλυτη φρίκη (εξού και «*τα φρικιά*».) Διστραμμένη για τους αμήτους, αυτή η ακατανόμαστη κουλτούρα κατόρθωσε

να γίνει λατρευτή (τότε και τώρα). Μια ακόμα απόδειξη ότι τα όρια του “political correct” δεν υπάρχουν και είναι αποτέλεσμα μιας υπό συνεχή αμφισβήτηση «κουλτούρας με όρια».

Ουσιαστικά οι Sex Pistols κατόρθωσαν να δημιουργήσουν μία «ριζοσπαστική άρνηση» μέσα από μια αυθεντικότητα που πήγαζε από τις καταβολές του ίδιου του κινήματος που είναι οι λαϊκές τάξεις στις συνοικίες του Λονδίνου (κυρίως).

Από την άλλη όμως όχθη του Ατλαντικού, λίγο νωρίτερα το 1970, η εγχώρια πανκ σκηνή στα πρώτα της βήματα, είχε χαράξει τον δικό της δρόμο κάπως διαφορετικά.

Στη Νέα Υόρκη η αντεργκράουντ «έπνεε τα λούισθια» καθώς είχε ήδη περιέλθει στην «αλαζονεία του μηδενισμού». Έτσι καθώς η πόλη ήταν σε οικονομική ακμή, η πρώιμη πανκ διάλεξε τα βιωματικά-κοινωνικά αδιέξοδα να έχουν τον κύριο λόγο στην δικιά τους αμφισβήτηση και όχι η ανεργία, η φτώχεια και η ανέχεια που έφτιαζαν τη σκηνή του Λονδίνου λίγο αργότερα.

Τα δύο χρόνια ‘76 – ‘78, η πανκ θα φροντίσει να διαλύσει και τις τελευταίες αμφιβολίες για το τι πραγματικά θα έφερνε το τέλος του αιώνα που έφευγε. Η ανομολόγητη τρέλα θα εκφραστεί απόλυτα από τον Μοχθηρό (κατά την wikipedia *Vicious*), με τον πλέον εμμονικό και αντικομοφορμιστικό τρόπο.

Το «αυθόρμητα ριζοσπαστικό» δεν είναι απλά τρόπος ζωής αλλά «ουρλιαχτά ψυχής» πάνω σε μία σκηνή που οδεύει στην άβυσσο και την θηριωδία. Μέσα από ένα ψυχισμό που πολλές φορές έτεινε στην παιδαριώδη αναζήτηση, ο Σιντ κέρδιζε την μάχη του κοινού, έστω κι αν μερικοί έφευγαν με ψυχολογικά, αλλά και πραγματικά, τραύματα από σπασμένα μπουκάλια.

Η πανκ γέμισε με μπαρούτι το κανόνι στη δεκαετία του ‘70 για να εκραγεί η βόμβα πολύ αργότερα στις μέρες μας.

Σήμερα νομίζω ότι είμαστε αρκετά ώριμοι, ή αρκετά ανώριμοι, -όπως το πάρει κανένας-, να συζητήσουμε όχι την μουσική επάρκεια της πανκ, αλλά την ανατροπή που είχε ανάγκη και έχει ανάγκη στο διηνεκές η κουλτούρα, κυρίως όταν καλλιεργείται μέσα από περισπούδαστους που απολαμβάνουν το συμβιβασμό τους σε μια κουλτούρα που έσβησε.

Η ξέφρενη πορεία του Σιντ στην Πανκ αντικουλτούρα, με συνοδοιπόρους την ηρωίνη, το αλκοόλ, το μπάσο του, τις αδυναμίες και τις αυτοκαταστροφικές του τάσεις, τον μετέφεραν στα 21 στον κλίβανο αποτέφρωσης.

Η επιθανάτια κραυγή του μπασίστα των Sex Pistols **Σιντ Βίσιους** έγραψε και τους τίτλους τέλους της σύντομης Πανκ σκηνής.

**Ο Σκηνοθέτης/ παραγωγός
Δημήτρης Αρβανίτης**

9 Αμφιωτικός ήχος

Binaural beats

[https://en.wikipedia.org/wiki/Beat_\(acoustics\)#Binaural_beats](https://en.wikipedia.org/wiki/Beat_(acoustics)#Binaural_beats)

- Οι θεατές παρακολουθούν την παράσταση όπως σε κάθε άλλη περίπτωση, με εξαίρεση ότι ο ήχος ακούγεται διασκευασμένος μέσω ακουστικών από ειδικά διαρρυθμισμένα τάμπλετ. Η αίσθηση είναι μοναδική καθώς ο θεατής νιώθει ότι βρίσκεται στη σκηνή και συμμετέχει στα δράματα.
- Τα μικρόφωνα στη διάρκεια της παράστασης θα βρίσκονται τοποθετημένα μέσα στους ακουστικούς πόρους των ηθοποιών. Συγχρόνως επί σκηνής θα βρίσκονται - συμπληρωματικά- μερικά ακόμα μικρόφωνα.
- Για την ηχογράφηση της μουσικής θα ακολουθήσουμε μία «τεχνολογία χώρου» ώστε να εναρμονιστεί στο 3-D περιβάλλον.
- Η αυξομείωση της 3-D αντιλήψης είναι πολύ σημαντική ώστε να μην έχουμε κορεσμό και δημιουργηθεί αίσθημα κόπωσης στους θεατές κατά τη διάρκεια της παράστασης. Σημειώνουμε ότι αμιγώς 3-D είναι μόνο η πρώτη πράξη του έργου.

Το έργο αποτελεί την πρώτη θεατρική παράσταση «Αμφιωτικού ήχου», με την έννοια ότι για πρώτη φορά εφαρμόζεται σε έργο πρόζας.

10 Instalation (Αμφιωτική έκθεση)

Στη διάρκεια της διαδικασίας ανάπτυξης του project, και από τα πρώτα στάδια, ενσωματώσαμε μια **εικαστική παρέμβαση – εγκατάσταση**.*

Για να γίνω κατανοητός περιγράφω με λίγα λόγια πρώτα τα αντικείμενα της εγκατάστασης και μετά το δράμα.

* Σημειώνουμε ότι η έκθεση δεν αποτελεί προαπαιτούμενο ή αναπόσπαστο μέρος της παράστασης. Επίσης δεν έχει συμπεριληφθεί το κόστος της στο budget.

Τα αντικείμενα προέρχονται από την προσωπική μου συλλογή. Τα έχω βρει απαξιωμένα, εγκαταλελειμμένα, ληλατημένα, και τους έχω δώσει νέα χρήση. Συνήθως -λανθασμένα βέβαια- κάτι τέτοιο το ονομάζουμε «ανακύκλωση». Στη συγκεκριμένη περίπτωση το ονομάζω «νέα χρηστική αξία».

Παραθέτω μερικά:

- Ένα ραδιογωνιόμετρο από κατασκοπευτικό βαν του αμερικανικού στρατού έχει γίνει **τραπεζαρία**.
- Μια τρόμπα βενζίνης του Μαμιδάκη έχει μετατραπεί σε **Diesel Bar**.
- Ένα 2Cheveux για μεταφορά αυγών έχει μετατραπεί σε ένα λειτουργικό, εικαστικό, **μεταφορικό μέσο**.
- Η καρέκλα του οδοντιάτρου στηρίζει **οθόνη** με εικαστικό δρώμενο.
- Ένα ρακ, από βίντεο μιας ίντζας, στεγάζει ένα έργο του γλύπτη «Πλάκα» και συγχρόνως μία κινηματογραφική Bolex

Για κάθε αντικείμενο θα δημιουργηθεί, με προσεκτική προεπιλογή, μία μικρή ομάδα που θα αποτελείται από νέα και ταλαντούχα παιδιά με τις εξής ειδικότητες: εικαστικός, sound engineer και ηχολήπτης. Θα τους παροτρύνουμε να φτιάξουν φιγούρες από χαρτόνια, ή οποιαδήποτε άλλα υλικά επιλέξουμε. Οι φιγούρες θα είναι σε συνδιαλλαγή με την παράσταση και την αισθητική της. Με αυτό τον τρόπο θα υπάρχει λειτουργική συνέχεια ανάμεσα στην «Αμφιωτική έκθεση» και στην παράσταση.

Η δράση

Ο θεατής με το που παραλαμβάνει το ταμπλετ με τα ακουστικά (3-D) εισέρχεται στο χώρο όπου θα βρίσκονται ανεπτυγμένα και κατάλληλα φωτισμένα τα αντικείμενα . Πατώντας στο ταμπλετ το αντίστοιχο εικονίδιο ο θεατής θα βλέπει δύο επιλογές: **Κάποτε / Τώρα**.

Η κάθε επιλογή έχει, με αφαιρετική διάθεση, τον περιβάλλοντα χώρο που θα είχε το αντικείμενο στο παρελθόν και σήμερα.

Π. χ. Απο την τρόμπα βενζίνης που βρέθηκε σε ένα βενζινάδικο «Μαμιδάκης» στην ορεινή Κορινθία θα ακούει τον ήχο της φύσης και τα αυτοκίνητα που μπαίνουν για να τροφοδοτηθούν με καύσιμα.

(και φυσικά οτιδήποτε άλλο προτείνει η ομάδα που έχει αναλάβει το αντικείμενο).

Στην επιλογή **τώρα** θα ακούει τον ήχο από ένα μπαρ και τα ποτά που θα ρέουν στα ποτήρια.

Οι θεατές μετά την περιήγηση θα μπαίνουν στην αίθουσα για την παράσταση.

3D installation

S. VS T.

«Ο θοελλώδης Θάνατος και η νέα μου Ζωή»

Η έκθεση θα μπορούσε να λειτουργεί συγχρόνως με μια αμφιωτική παράσταση, είτε στο φουαγιέ ενός θεάτρου, είτε σε βιομηχανικό ή μεγάλο εκθεσιακό χώρο.

Με σκοπό την εισαγωγή νέου ανθρώπινου δυναμικού στην παραγωγική διαδικασία πολυθεαμάτων, θα δημιουργήσουμε μια ομάδα για κάθε έργο, που θα αποτελείται από: εικαστικό, sound engineer και ηχολήπτη ώστε να πλαισιώσουν τα αντικείμενα με ένα «εικαστικό γεγονός» και τους ανάλογους ήχους 3-D.

Π. χ. θα μπορούσαν να δημιουργηθούν μορφές από χαρτόνι που θα «συνομιλούσαν» με τα έργα ή ακόμα και με το αντικείμενο της παράστασης δημιουργώντας ένα συνδετικό κρίκο ανάμεσα στα δύο δρώμενα.

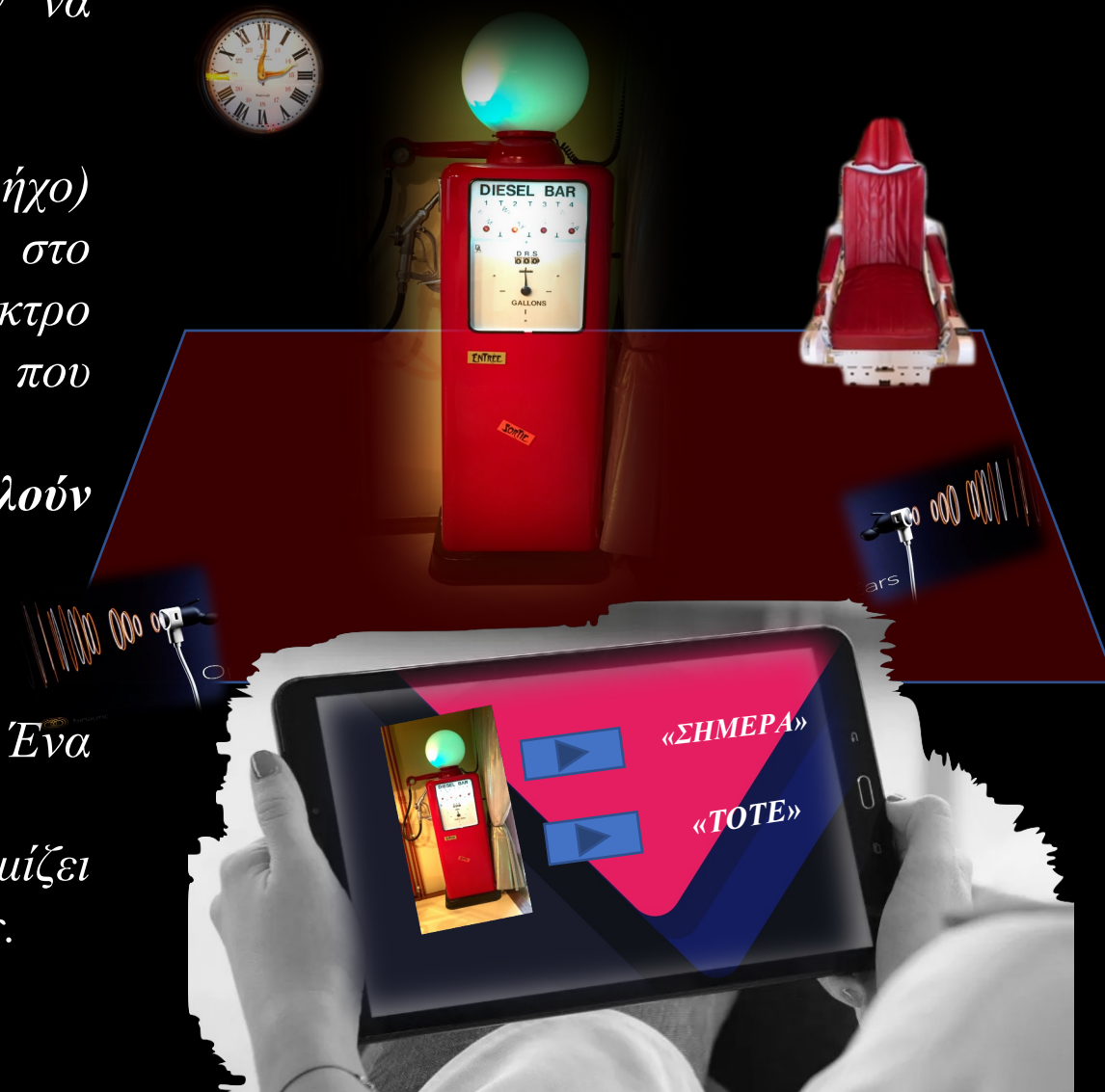
Τα αντικείμενα θα τοποθετηθούν κατάλληλα στον επιλεγμένο χώρο και οι θεατές της παράστασης θα μπορούν να περιηγηθούν στην έκθεση.

Μέσω των τάμπλετ και των ακουστικών (με 3-D ήχο) πατώντας το πλήκτρο «ΤΟΤΕ» θα ταξιδέψουν στο παρελθόν των αντικειμένων. Αντίστοιχα με το πλήκτρο «ΣΗΜΕΡΑ» θα μεταφερθούν στο σημερινό κόσμο που περιβάλλει τα αντικείμενα, μετά την μετατροπή τους. (Οι ήχοι θα έχουν αφαιρετική διάθεση. Θα προκαλούν αναμνήσεις και συναισθήματα στον ακροατή)

Παράδειγμα: Η τρόμπα βενζίνης.

«ΤΟΤΕ» 3-D ήχος εξοχής από την ορεινή Κορινθία. Ένα αυτοκίνητο φτάνει. Γεμίζει με βενζίνη. Φεύγει.

«ΣΗΜΕΡΑ» 3-D ήχος από σημερινό μπαρ. Κάποιος γεμίζει το ποτήρι του και μετά μηδενίζει το μετρητή της τρόμπας.

Τέτοιου είδους έκθεση γίνεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα και στηρίζεται στην Ιδιωτική συλλογή του Δημήτρη Αρβανίτη από αντικείμενα στα οποία έχει δοθεί δεύτερη χρήση.

Η διάρκεια της ανακατασκευής διήρκησε 15 χρόνια και βασική προϋπόθεση για την ένταξη των αντικειμένων στη συλλογή αποτελεί η χρηστικότητα και η υψηλή αισθητική ιδιαιτερότητα.

Ωρολόγιο τοίχου από τα διαλυτήρια πλοίων.

Καρέκλα από βομβαρδιστικό του Β' παγκοσμίου πολέμου

«Ο Θυελλώδης θάνατος και η νέα μου ζωή».

Αυτός θα έπρεπε να είναι ο τίτλος της έκθεσης. Εκθέτω, ξανά-θέτω, τα ίδια αντικείμενα με νέα οπτική. Αναρωτιέμαι ακόμα γιατί εδώ και 15 χρόνια είχα την πεποίθηση ότι μια μέρα η κουρελαρία των «Σιδηρών Κυριών» μου, θα γινόταν αντικείμενο διαλόγου και συζήτησης.

Καθισμένος λοιπόν πάνω στην άνετη καρέκλα ενός βομβαρδιστικού του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, που πιθανόν να έχει σπείρει το θάνατο – πιθανόν όχι –, εύχομαι τα αντικείμενα να μην έχουν θυμώσει με τη καινούργια χρήση που υποχρεωτικά ενέθεσα στην προσωπικότητά τους. Ελπίζω μέσα στο σιωπηλό μεταλλικό τους κόσμο, να έχουν αποδεχτεί την πλουμιστή νέα τους προσωπικότητα.

Εκθεσιακή βιτρίνα κατασκευασμένη
από Rack της
δεκαετίας του 80'

Οδοντιατρική καρέκλα του 50' που έχει
μετατραπεί σε βάση του στερεοφωνικού
και της τηλεόρασης.

Τρόμπα βενζίνης του Μαμιδάκη που έχει μετατραπεί σε μηχανή για μπαρ. Σερβίρει τζιν, ούισκι, βότκα και αναγράφει γαλόνια και δραχμές.

Juke Box του 51' ανακατασκευασμένο που παίζει με Wi-Fi

Τραπέζι από κάδο πλυντηρίου
και μανόμετρο από εργοστάσιο
της ΔΕΗ στο Κερατσίνι

Τραπέζι από κεραία ραδιογωνιόμετρου
του αμερικάνικου στρατού που
χρησιμοποιήθηκε στη βάση
του Ελληνικού σε κατασκοπευτικό βαν.

Ανακατασκευασμένο 2CV της δεκαετίας του 80' σε πλήρη λειτουργικότητα.